
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3	Uvodnik
4	Iz provincialata
5	Iz našega Reda
7	Obvestila
9	Iz naših samostanov
24	Iz vzgojnih ustanov
25	Iz naših misijonov
29	Odmevi
32	In naj molijo za rajne
34	Statistika verske prakse

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLV

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre v sv. Frančišku!

Evangelij o vstajenju Jezusa Kristusa se začne s potjo žena h grobu ob zori dneva po soboti. Gresta h grobu, da bi počastili Gospodovo telo, najdeta pa grob odprt in prazen. Mogočni angel jima reče: „Ne bojta se!“ (Mt 28,5) in jima naroči, naj poneseta vest učencem: »Vstal je od mrtvih in glej, pred vami gre v Galilejo! (7). Ženi stečeta, takoj stečeta proč in na poti jima pride naproti sam Jezus in reče: „Ne bojta se; pojdita in oznanita mojim bratom, naj gredo v Galilejo, tam me bodo videli“ (10). „Ne plašita se! Ne bojta se!“ Glas ju tako spodbuja, da odpreta svoje srce za sprejem tega naznanila.

Po Jezusovi smrti so se učenci razkropili; njihova vera je bila skrhana, zdelo se je, da je vsega konec, razblinile so se gotovosti, ugasnilo je upanje. Zdaj pa jih je ob oznanilu žena, čeprav je bilo neverjetno, dosegel nekakšen žarek svetlobe v temi. Novica se razširi: Jezus je vstal, kakor je napovedal ... In tudi naročilo, naj gredo v Galilejo; dvakrat sta ga slišali ženi, najprej od angela, potem od Jezusa samega: »Naj gredo v Galilejo, tam me bodo videli.« »Ne bojte se, pojdite v Galilejo«.

Galileja je kraj prvega klica, kjer se je vse začelo. Vrniti se na kraj prvega klica. Jezus je šel mimo ob obali jezera, medtem ko so ribiči popravljali mreže. Poklical jih je in oni so zapustili vse in šli za njim (prim. Mt 4,18-22). Vrniti se v Galilejo pomeni, znova vse premisliti, vendar z vidika križa in zmage ter brez strahu: »Ne bojte se!« Znova premisliti vse – oznanilo, čudeže, novo skupnost, navdušenje in razočaranje, vse do izdaje – znova premisliti vse s stališča konca, ki je novi začetek, s stališča tega najvišjega dejanja ljubezni.

Tudi za vsakega od nas obstaja neka »Galileja« na začetku poti z Jezusom. »Iti v Galilejo« pomeni nekaj lepega, nam pomeni znova odkriti svoj krst kot živi vir, črpati novo moč pri koreninah svoje vere in svojega krščanskega izkustva. Vrniti se v Galilejo pomeni predvsem vrniti se tja, v tisti žareči trenutek, v katerem se me je Božja milost dotaknila na začetku poti. Ob velikonočni vigiliji smo tako še na poseben način poklicani, da razmišljamo o svojem krstu. Povabim vas, kakor je priporočil tudi papež Frančišek, da radi v tem velikonočnem času poromamo na kraj

našega krsta; obiščemo naše starše in botre ali njihove grobove, če so že pokojni. Zahvaljujmo in veselimo se z vstajenskim veseljem za dan našega krsta. In prav s to iskrico veselja poskušajmo prižgati velikonočni ogenj tudi danes, vsak dan, in ga ponesimo bratom in sestram okrog nas.

V kristjanovem življenju po krstu obstaja še ena bolj eksistencialna »Galileja«: izkustvo osebnega srečanja z Jezusom Kristusom, ki me je poklical, naj mu sledim in sodelujem pri njegovem poslanstvu. V tem smislu »vrniti se v Galilejo« pomeni ohranjati v srcu živ spomin na ta klic, ko je Jezus šel po poti mimo mene, me pogledal z usmiljenjem in me povabil, naj grem za njim. Iti v Galilejo pomeni ponovno se spominjati trenutka, ko so se njegove oči srečale z mojimi, trenutka, ko mi je dal začutiti, da me ljubi. Povabilo, da gremo za Gospodom, smo slišali na različne načine in ob različnih priložnostih. Vsak izmed nas se je nanj tudi na svoj lasten način odzval. Obujajmo ta trenutek v teh velikonočnih dneh in ga ponovno skušajmo živeti z vsem velikonočnim navdušenjem, tako kot je bilo to v tistem danem trenutku. Naj nam bo tukaj vzgled tudi sv. Frančišek Asiški. Frančišek, pojdi in popravi mojo cerkev – naročilo, ki ga je ohranjal vsak dan v svojem spominu in tudi vanj vložil vso svojo življenjsko moč, da ga uresniči. In prav iz tega razloga je neprenehoma ponavljal molitev: O vzvišeni in veličastni Bog, razsvetli temine mojega srca. Daj mi pravo vero, trdno upanje in popolno ljubezen, razumnost in spoznanje, o Gospod, da se bom držal tvoje svete in resnične zapovedi. Amen. Ohranjati in izvrševati klic z velikonočnim žarom zmoremo le, če bomo tudi mi po vzoru sv. Frančiška neprenehoma Gospoda prosili za pomoč in razsvetljenje.

V teh velikonočnih dneh naj bo torej moje pogosto vprašanje: kakšna je moja Galileja? Išči jo in jo boš našel. »Ne plaši se! Ne boj se! Vrni se v Galilejo!« Evangelij je jasen: treba se je vrniti tja, da bi videli vstalega Gospoda in postali priče njegovega vstajenja.

Velika noč naj nam bo spodbuda, da postanemo žive priče vstalega Gospoda!

p. Milan Kos
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXIX. seja provincialnega defnitorija

V minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška je bila 24. januarja 2017 XXIX. seja provincialnega defnitorija.

1. Refleksija srečanja z gvardijani in predstavnikom filialne hiše, ki je bilo 23. in 24. januarja 2017 v Olimju.
2. Provincialni dan, 8. februarja 2016, bomo obhajali v minoritskem samostanu sv. Antona Padovanskega v Turnišču. Predavatelj bo p. Ljudevit Maračič iz Zagreba.
3. Od 19. do 24. februarja 2017 bodo za brate letne duhovne vaje v Olimju. Voditelj bo p. Janez Kmetec.
4. Nadžupnija svetega Jurija na Ptujju lahko pristopi k obnovi strehe na zvoniku (nekdanji mestni stolp).
5. Naša prisotnost (p. Tomaž Majcen) skupaj z bratom iz hrvaške province (p. Tomislav Cvetko) na Danskem v Kopenhagenu se bo začela 2. februarja 2017 s sveto mašo, ki jo bo daroval tamkajšnji škof ob navzočnosti generalnega asistenta p. Miljenka Hontića, obeh provincialov in bratov iz Švedske.

XXX. seja provincialnega defnitorija

V minoritskem samostanu Matere Božje na Ptujski Gori je bila 16. februarja 2017 XXX. seja provincialnega defnitorija.

1. Srečanje z brati na Ptujski Gori. Bratje skrbijo za bratsko in duhovno življenje. Ob nedeljah redno pastoralno pomagajo v župniji Šentjanž na Dravskem Polju. Na predvečer praznika Fatimske Matere Božje, 12. maja 2017, bo osrednje praznovanje 100-letnice fatimskih dogodkov za mariborsko nadškofijo na Ptujski Gori. 80 let prisotnosti minoritov na Ptujski Gori bo obeleženo na Šentvorsco, 2. julija 2017.
2. Duhovni kapitelj bomo obhajali od 25. do 27. aprila 2017.
3. V minoritskemu samostanu Matere Božje na Ptujski Gori se lahko preuredi bivalne prostore v nadstropju.
4. V minoritskem samostanu sv. Maksimiljana Kolbeja v Ljubljani lahko dokončajo ureditev mansardnih prostorov v novem delu samostana.
5. Letno srečanje defnitorijev slovenske in hrvaške province bo 30. marca 2017 v Zagrebu.
6. Frančiškova konferenca bo organizirala v pastoralnem letu 2017/18 ponovni tečaj osebnega duhovnega spremljanja v Frančiškovem duhu. Bratje lepo vabljeni, da razmislijo o tem apostolatu in se vključijo.

XXXI. seja provincialnega defnitorija

V minoritskem samostanu Svetega Duha v Zagrebu je bila 30. marca 2017 XXXI. seja provincialnega defnitorija.

1. Giovanni verso Assisi bo ponovno prihodnje leto 2018. Vodstvo reda nas spodbuja, da pripeljemo mlade na to srečanje. Pogovor je tekkel o možnosti skupnega organiziranja udeležbe.
  2. Misijon na Danskem v Kopenhagenu. Brata iz obeh provinc sta od 1. 2. 2017 na Danskem. To leto je namenjeno predvsem učenju jezika in spoznavanju situacije. Za nemoteno delovanje bratov je generalni minister p. Marco Tasca izdal dekret o skupnosti bratov, ki živi na Danskem. Provincialna kapitlja bosta prihodnje leto dogovorila vse potreben stvari.
  3. 100-letnica Vojske brezmadežne. Hrvaška provinca bo organizirala osrednjo slovesnost 23. septembra 2017 v Zagrebu. Izdali bodo tudi prevod Kolbejevih spisov. V Sloveniji bomo imeli provincialni duhovni kapitelj na to temo. Pripravljamo tudi kratek predstavitveni video o M. I. Izdali bomo tudi novo prijavnico za člane M. I. in podobico s svetinjico. 8. septembra 2017 bomo na Ptujski Gori imeli osrednjo slovesnost za člane M. I. in romarje.
  4. Srečanje provinc bo 27. aprila 2017 na Ptujski Gori. Ob 11. uri bo predavanje ob 80-letnici naše prisotnosti na Ptujski Gori in nato skupna sveta maša.
  5. Srečanje ponovincev CEF-a bo v Angliji, od 18. do 22. aprila 2017.
  6. Skupno srečanje hrvaških in slovenskih ponovincev bo letos na Hrvaškem. Predvidoma v Sisku, koncem septembra.
  7. Duhovni kapitelj od 25. do 27. aprila 2017. Predavatelji so potrjeni in predložene službe. Za bratski večer bo p. Janez Šamperl predstavil življenje v Sacro Conventu. P. Dominik Tikvič pripravi devetdnevnicu, ki jo bodo bratje opravili pred kapitljem v okviru samostanskega bratstva.
  8. Župniji Ptuj – sv. Ožbalt smo dovolili obnovo strehe na zvoniku cerkve sv. Ožbalta.
  9. Spomladansko srečanje CEF-a bo od 8. do 10. maja 2017 v Nemčiji.
  10. Študijski dan v okviru Frančiškove konferenca bo 22. aprila 2017. Priporočamo udeležbo bratov.
- Pastoralni dan province bo 10. maj 2017 v minoritskem samostanu sv. M. Kolbeja v Ljubljani.

p. Dominik Tikvič
tajnik province

IZ NAŠEGA REDA

SVETI MAKSIMILIJAN KOLBE: NJEGOVA PREROŠKA VIZIJA ŽIVI DALJE

Leti 2016 in 2017 sta posebej pomenljivi kar se tiče dediščine, ki nam jo je zapustil sv. Maksimilijan Kolbe. Omenjeni letnici namreč označujeta: prva 75. obletnico njegove mučeniške smrti in druga stoto obletnico ustanovitve Vojske Brezmadežne (V. B.). Zelo pomembno se mi, da se v tem pismu nekoliko zaustavim ob premišljevanju zglede mučenca ljubezni iz Auswitza. Namen je torej poiskati tiste spodbude in motivacije, ki naj bogatijo življenjsko poslanstvo našega Reda. Svetnikovo besedo in njegov zgled je treba ovrednotiti in postaviti v današnji čas, in to je lahko bratom minoritom vedno nova pobuda za bolj poglobljeno ter apostolsko rast.

Mučeništvo ljubezni v vsakdanjem življenju – svetost življenja in poslanstvo Sveti Maksimilijan Kolbe nam pomaga dojeti, kako je mogoče doseči višjo stopnjo ljubezni. Če v vsakdanjem duhovnem popotovanju uresničujemo trajne in dejavne poteze ljubezni, tudi za mnoge skorajda nevidne, so te zagotovo učinkovite. Kolbe je vse svoje življenje na različne načine preskušal dimenzijo darovanja samega sebe. Pred smrtjo v Auswitzu se je podal na pot, ki je bila zaznamovana z nenavadnim, vendar jasnim klicem po darovanju lastnega življenja, darovanju, ki se je izražalo v sprejemanju bolečih dogodkov, znanilcih vedno večje ljubezni, vzorne in odporne ljubezni do sovražnosti in preganjanj. Kolbe nam je poznan predvsem zaradi mučeniške smrti v koncentracijskem taborišču Auswitz, vendar pa to dejanje predstavlja zgolj vrhunec njegove prehojene poti ljubezni in trpljenja, ki ga je daroval za Kristusa, za Cerkev, za brate in Božje kraljestvo.

Ob tem so pomembni njegovi naslednji stavki: »Spominjajmo se, da ljubezen živi in se hrani z darovanjem. Zahvaljujmo se Brezmadežni za notranji mir, za navdušeno ljubezen, vendar ne pozabimo, da vse to, čeprav lepo in dobro, še zdaleč ni bistvo ljubezni. Ljubezen, nasprotno, popolna ljubezen obstaja tudi brez tega. Vrhunec ljubezni je na tisti stopnji, ki jo je dosegel Jezus na križu, ko je rekel: »Moj Bog, moj Bog,

zakaj si me zapustil«. Brez darovanja ni ljubezni« (KS 97).

Kot odličen Frančiškov sin, je poljski svetnik rad premišljeval o Kristusovi skrivnosti. Gospodova ljubezen ga je na poseben način preprosto očarala. Postavila ga je v stanje duha tistega, ki se želi učiti ljubiti ob hoji za Odrašenikom. S poglobljanjem v Kristusovo skrivnost je mogoče iz življenja narediti čudež ljubezni v vsakem trenutku in v vsakem dogodku našega bivanjskega popotovanja. Sv. Maksimilijan nas uči, naj se ne bojimo ljubiti in se velikodušno darovati, kajti le tako postane Kristusova ljubezen vidna v vsakem dejanju. To se je npr. uresničilo tudi v mučeniški izkušnji blaženih Mihaela Tomaszeka (1960–1991) in Zbigniewa Strzałkowskega (1958–1991), ki ju je v Peruju usmrtila revolucionarna skupina Sendero Luminoso/Jasna pot, in sta bila 5. decembra 2015 razglašena za blažena. Pričevanje dveh Frančiškovih bratov najde svojo referenčno točko prav v Kolbejevem zgledu.

Izkustvo sv. Maksimilijana potrjuje, da so čudeži ljubezni možni, če zaupamo v priprošnjo in posredništvo Brezmadežne. V svojem članku iz leta 1924 zagotavlja: »Povsod prižigajte ogenj ljubezni in zaupanja do Brezmadežne Device Marije in kaj hitro boste opazili solze v očeh zakrknjenih grešnikov, ječe se bodo izpraznile, povečalo se bo število poštenih delavcev, po domačih ognjiščih pa se bo širil prijeten vonj kreposti; mir in zadovoljstvo bosta razdejala nesoglasje in bolečino, kajti nastopilo je novo obdobje« (KS 1069).

Papež Frančišek je 14. avgusta 2016 pri molitvi Angelovega češčenja povzdignil to pomembno molitev, sklicujoč se prav na Kolbejevo ljubezen: »Prosimo Devico Marijo naj skupaj z nami moli k nebeškemu Očetu, naj izlije na vse verne Svetega Duha, Božji ogenj, ki ogreva naša srca in nam pomaga, da smo solidarni s svojimi brati v veselju in trpljenju. Naj nam bo na naši življenjski poti v podporo vzgled sv. Maksimilijana Kolbeja, mučenca ljubezni, čigar praznik danes obhajamo: on naj nas uči živeti ogenj ljubezni do Boga in bližnjega.«

Ustanovitev, bistvo in poslanstvo Vojske Brezmadežne

Prav v želji, da bi po Kristusovem vzgledu ljubili in občutili bogastvo izročitve Mariji, je bila leta 1917 ustanovljena V. B. Ustanovitev tega marijanskega gibanja je predstavljalo za Kolbeja in njegove tovariše odgovor

na občutljivo vprašanje družbenega, političnega, ekonomskega in verskega stanja časa v katerem so živeli. Marijansko združenje Kolbeja in njegovih šest tovarišev je preroštvo, ki se predstavi kot odločilna prvina in gonilo v času velike zamračitve, v katerem se je znašlo človeštvo v tistem trenutku.

Sv. Maksimilijan se ni ustrašil, nasprotno, »zagnal se je« v nove oblike apostolata, okrepljen in voden z močjo, ki je prihajala od Boga. V. B. je videl kot poslanstvo, ki mora s premostitvijo nekdanjih modelov asocionizmov doseči srca vseh ljudi. Želel je, da bi V. B. bila »bolj 'transcendentalis' (presežna) kot 'universalis' (splošna), tj. naj se ne predstavlja samo kot še ena organizacija več ob že tolikih obstoječih, ampak naj globoko prodre v vse že obstoječe« (KS 658). Po Kolbejevem prepričanju se gibanje, ki se poraja iz poslušanja glasu Svetega Duha in živi iz izročitve Brezmadežni, ne more omejiti, saj je poklicano, da »se vključi« v vse cerkvene in družbene strukture. Namreč »cilj Vojске Brezmadežne je doseči ves svet, vsa srca in vsakega posamezno, za Kraljico, ne le neba ampak tudi zemlje, ter podariti pravo srečo tistim nesrečnim revežem, ki jo iščejo v vsakdanjih nasladah tega sveta: glejte, to je naš cilj« (KS 97).

Danes je V. B. poklicana, da naredi pomembne korake pri evangelizaciji, da bi tako ostala zvesta svoji zgodovini, svoji prehojeni poti in predvsem svojemu poklicu, ki je izrazito misijonarski. Z veliko zavzetostjo in pozornostjo spremljam Kolbejevo združenje in – z zadovoljstvom – opažam nekatere iniciative, ki se na poseben način kažejo inovativne in donosne/plo-dne z vidika apostolata. To so šole evangelizacije, ki se porajajo na Poljskem in jih obiskujejo zlasti mladi. Beseda je o progresivnem katehetskem pristopu, ki daje možnost soočanja s Kolbejevo karizmo. Ob tem naj omenim tudi vedno večjo udeležbo mladih iz vrst V. B. na svetovnem dnevu mladih. Gre za pomembno novost: v mnogih deželah je možno zaslediti Kolbejevo združenje, ki je prilagojeno predvsem mladim. Tako mladi iz vrst V. B. že načrtujejo svoj dan mladih, ki bo potekal leta 2018.

Ljubezen je gonilo, ki poganja celotno svetnikovo misijonsko dejavnost. Evangelizacija, misijonska dejavnost, mučeništvo: vse se poraja iz srca, ki ljubi v luči kontemplacije Gospoda, ki se velikodušno daje, brez meja, brez omejitev. Kolbe zatrjuje: »Tvoje osebno posvečenje mora biti tvoja prva zaposlitev. Skrb za posve-

čenje drugih mora izhajati iz preobilice tvoje ljubezni do Jezusa« (KS 987F). Svetnik s svojim duhovnim izkustvom dokazuje, da je možno doseči velike apostolske cilje, če se pri vsakdanjih dejavnostih potrjuje ljubezen, ki jo spremljajo konkretne in otipljive poteze.

Obhajanje stote obletnice ustanovitve V. B.

Kolbejevo sporočilo in pričevanje sta vedno aktualna in v tem »ugodnem času« sta naš Red in V. B. poklicana, da odkrivata pomembnost njegovega preroštva v poslanstvu, ki ni zavarovano pred preganjanji pri svojem evangeljskem pričevanju v sekulariziranih kontekstih ter kontekstih, ki so sovražni krščanskim predlogom in apostolskemu itinerariju. V tem duhu je V. B. ob navzočnosti Uprave Reda začela s pripravami na obhajanje svoje stote obletnice ustanovitve z mario-loškim kongresom, ki se je odvijal v Fatimi od 28. do 30. oktobra 2016, s sugestivno in sporočilno tematiko: Z Marijo od poslanstva do mučeništva: Skrivnost P. Maksimilijana Kolbeja. Od 16. do 18. oktobra 2017 se bo v Rimu tudi slovesno obhajala stota obletnica ustanovitve s primernimi časi za molitev, medsebojno podelitev in praznovanje. Leto 2017 bo Kolbejevo leto za celoten Red, ki bo tako imel pravo priložnost pre-mišljevat o Kolbejevi dediščini v Cerkvi, v Redu in v okvirih nove evangelizacije kot je bilo predloženo na zadnjem Generalnem kapitlju. Namreč 19. in 20. oktobra 2017 bo v Rimu kongres Reda, na katerem bodo sodelovali bratje s celega sveta. Poskušali bomo razumeti, kako približati svetnikovo misijonsko in mučeniško pričevanje v času, v katerem živimo, v prepričanju, da še njegovo preroštvo ni izčrpano ter lahko še veliko pove in dá.

Živimo to jubilejno Kolbejevo leto z velikim notranjim veseljem in entuziazmom. Imamo v lasti čudovito duhovno premoženje, ki predstavlja temelj za nove poti po navdihih Duha v korist Cerkvi in človeštvu, in ki jih Red in V. B. v tesni povezanosti želita izpostaviti. Kakor Kolbe, z ustvarjalnostjo, ki prihaja od Duha, smo vsi povabljeni k odkrivanju novih poti poslanstva, ki naj nagovorijo srca mož in žena našega časa.

fr. Marco Tasca
generalni minister

Vsem bratom Reda

Št. 30/2017

Rim, 1. 1. 2017

OBVESTILA

Duhovni kapitelj slovenskih minoritov od 25. do 27. aprila 2017

Ob **100. obletnici** ustanovitve **Vojske Brezmadežne** (M. I.) in **Marijinih prikazovanj v Fatimi** bomo slovenski minoriti v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj ter v minoritskem samostanu Matere Božje na Ptujski Gori obhajali duhovni kapitelj z naslovom

Manjši Frančiškov brat in njegova pobožnost do Marije.

Duhovni kapitelj je eden močnejših trenutkov duhovnega in bratskega življenja province. Ob njegovem zaključku bomo bratje opravili tudi osebno posvetitev in posvetitev celotne slovenske minoritske province Marijinemu brezmadežnemu Srcu.

V tem letu pa bratje praznujemo tudi 80. obletnico naše navzočnosti na Ptujski Gori, kjer skrbimo za osrednje romarsko svetišče mariborske nadškofije.

Predavatelji bodo:

- **p. Raffaele di Muro OFM Conv** – asistent za M. I. na ravni našega reda
- **p. Josip Blažević OFM Conv** – prov. minister hrvaške minoritske province
- **g. Ciril Čuš** – župnik v Žetalah
- **g. Bogdan Kolar SDB** – prof. zgodovine na Teološki fakulteti v Ljubljani

Naj Gospod blagoslovi ta čas milosti za našo provinco!

*P. Milan Kos,
provincialni minister*

13. Marijafest v baziliki Marije Zavetnice na Ptujski Gori

Druga sobota v maju je na Ptujski Gori že trinajsto leto v znamenju Marijafesta. Letos je to **13. maj**, god fatimske Matere Božje. Zanimivost, čudovito naključje ali kaj več? Začetek slovesnega praznovanja bo že vigilija **v petek, 12. maja, ob 19.00** (molitvena ura, sv. maša, procesija s kipom fatimske Gospe). Ta večer bosta v molitvi in češčenju naše nebeške Matere povezani Fatima (s papežem Frančiškom) ter Ptujška Gora (z nadškofom Alojzijem Cviklom).

Marijafest v soboto popoldne ob 17. uri bo kot mogočen odmev **100. obletnice fatimskih prikazovanj**. Kar trinajst mladih glasbenikov & glasbenih skupin, ki radi prepevajo Bogu in Mariji v čast, se pridno pripravlja (za letošnji Marijafest 13 novih skladb – še eno naključje?).

Prisrčno vabljeni pod Marijin plašč na Ptujsko Goro!

Bratje minoriti s Ptujске Gore

PRIDI IN POGLEJ
od 20. do 27. avgusta 2017

Zadnji teden meseca avgusta, od 20. do 27. avgusta 2017, bo romarski dom v Olimju odprl vrata fantom, ki bi radi od blizu spoznali redovno življenje minoritov – manjših bratov sv. Frančiška.

Mnogi fantje in samski možje srednjih let čutite veselje do duhovnega poklica vendar se vam zdi ta življenjska pot pretežka in cilj nedosegljiv. Vendar ni tako, le nekaj poguma je potrebno in zaupanja v Božjo pomoč.

Bratje minoriti bi radi vsem, ki čutite v sebi duhovni poklic – duhovnika ali redovnega brata, to malo lučko, ki gori v vaših srcih, spremenili v jasno luč, v kateri boste spoznali, da je življenje z Bogom lepo in srečno. Z nami boste živeli, delali in molili.

Prijavite se lahko na telefon ali e-naslov: p. Ernest: 031-242-675; e- pošta: ernest.benko@rkc.si

ROMANJE V ASSISI

Od 16. do 21. julija 2017

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditeljja: p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200;
e-pošta: danilo.holc@rkc.si
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720;
e-pošta: damjan.tikvic@rkc.si

Predvidena cena:

- odrasli **150 €**
- osnovnošolski otroci **90 €**
- predšolski otroci – brezplačno

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

Šmarnice za odrasle so nastale v Assisiju, v središču svetovnih molitvenih prizadevanj za mir.

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

»Sine dominico non possumus« ali v prevodu: brez nedelje ne moremo živeti; so besede 49 mučencev iz Abitene iz današnje Tunizije, ki so leta 304 darovali svoje življenje za Kristusa. Kljub cesarjevi prepovedi se je teh 49 kristjanov zbralo k obhajanju evharistije in odgovor na prokonzulovo vprašanje, zakaj so ravnali v nasprotju s strogim cesarjevim ukazom, je bil ravno ta: »Sine dominico non possumus.« Pomeni, ne moremo živeti, ne da bi se v nedeljo zbirali k obhajanju evharistije, ker bi nam manjkale moči za spopadanje z vsakdanjimi težavami. Besede, ki so izraz globoke vere v Kristusovo živo navzočnost v evharistiji in ki dajo misliti tudi nam, današnjim kristjanom. Evharistija je sonce mojega življenja, je zapisal bl. Alojzij Grozde. Tako kot je sonce potrebno za zemeljsko življenje, tako je evharistija potrebna za naše duhovno življenje. Obhajanje nedeljske evharistije je priložnost, kjer se kristjani ob oltarju srečamo s Kristusom in tudi drug z drugim. Srečanje, ki je za vsakega kristjana temeljno, kajti v evharistiji ne samo, da prejemamo moč za svoje življenje, ampak se v njej učimo tudi živeti, ljubiti. Kajti v evharistiji, ki je zakrament ljubezni, nas Kristus uči ljubiti, nas uči darovati se, in to tako, da On prvi ljubi, da se On prvi daruje. V velikonočnem času so naše cerkve bolj polne kot ob nedeljah in tudi to je na neki način priložnost za vsakega kristjana, ki se ob nedeljah redno zbiramo pri obhajanju evharistije, da s svojim življenjem, s svojim zgledom, pokažemo tistim oddaljenim oziroma velikonočnim kristjanom, da brez nedelje ne moremo živeti, preživeti, če želimo zares živeti svoj odnos s Kristusom, če želimo zares živeti novo življenje, ki nam ga Kristus podarja. Živeti skupaj s Kristusom in drug z drugim pa se trudimo tudi bratje v našem največjem samostanu, kjer je vedno pestro in zanimivo. Da ne bi bili predolgi, si pogledjmo samo nekaj dogodkov.

Ob božičnih praznikih smo se veselili, ker je bil med nami tudi naš misijonar p. Tomaž Majcen. V

začetku februarja ga je nato provincial pospremil na Dansko v Kopenhagen, kjer je skupaj z bratom iz hrvaške province začel svoje misijonsko poslanstvo. Želimo mu obilo blagoslova in misijonske gorečnosti v njegovem pričevanju za Kristusa. V januarju smo se veselili predstavitve publikacije drugega dela minoritske zbirke, kjer so predstavljeni ostanki zgodnjegotske in baročne arhitekturne plastike, ki so bili najdeni v ruševinah samostanske cerkve. Na svečnico je v našem samostanu potekal tudi dan posvečenega življenja. Redovniki in redovnice iz mariborske škofije smo se tako skupaj Bogu zahvali za dar posvečenega življenja, s prošnjo, da nas Gospod na naši poti hoje za Njim še naprej podpira in blagoslavlja. Slavni pustni karneval na Ptujju se je letos pričel s tradicionalno obarjado, ki se je odvijala na našem samostanskem dvorišču. Kuhanje obare z dobrodelno noto je privabilo množico ljudi, ki so tako na zanimiv način pričeli s pustnimi norčijami. V marcu se je p. Dominik udeležil romanja v Sveto deželo in spoznaval Jezusove kraje ter hodil po Gospodovih stopinjah. V župniji sv. Petra in Pavla smo tako kot vsako leto tudi letos 13. in 14. marca obhajali celodnevno čiščenje. Slovesnost je tokrat lepo vodil naš zlatomašnik p. Marjan Cafuta. P. Marjan se tako počasi pripravlja na obhajanje zlate maše, ki bo junija letos. Se veselimo skupaj z njim. Na začetku aprila smo se poslovili od našega p. Vita Muhiča, ki odhaja na polletno misijo na Kosovo. Bratje smo mu zaželeli obilo blagoslova in veselja pri služenju Bogu in domovini. Sicer pa so poleg rednega pastoralnega dela bili še razni duhovni vikendi za zakonce, pa Frančiškov svetni red, ministrante, animatorje oratorija in še bi se kaj našlo.

Pred nam je praznovanje osrednje skrivnosti naše vere – Jezusovega vstajenja. Velikonočni prazniki so sicer vedno naporni, a globoki in lepi. Kaj več o tem pa v naslednjih Sporočilih. Vsem pa želimo, da bi vas novica o vstalem Kristusa tako prevzela in napolnila z veseljem kot je napolnila učenca na poti v Emavs, da boste zmogli z žarom pričevali in oznanjali to veselo novico današnjemu svetu, ki jo

tako zelo potrebuje. Da je Luč zmagala nad temo, da je Življenje premagalo smrt.

p. Anton Borovnjak

Filialna hiša sv. Doroteje

Lep pozdrav iz dornavske fare. V par vrsticah bom poskušal nanizati dogodke od zadnjih Sporočil, ki jih je kar nekaj. Oba sva se udeležila srečanja staršev in sorodnikov na Ptuju, ki je bilo 2. januarja. Trije kralji pa nas letos niso obiskali, ker je tako prvo kot drugo skupino gripa položila vodoravno in tako nisva bila edina v Dornavi, ki sva ostala brez obiska treh modrih oz. štirih. Uspešno sva začela z blagoslovi hiš in jih tudi srečno končala. Naletiš na marsikaj, ampak že v naslednji hiši to »popravijo«. V januarju smo imeli tudi tako imenovani zaključek še iz prejšnjega leta. Z biblično skupino in Karitas smo si najprej pogledali našo knjižnico na Ptuju, nato pa odšli na pico v gostišče Raj. V mesecu januarju so tudi občni zbori, na katerih je bila tudi naša navzočnost. Še posebej so veseli gasilci – naši zavezniki.

V mesecu februarju se je p. Emil udeležil duhovnih vaj v Olimju. Br. Robi se je s Karitas podal na plenum v Maribor. In sedaj pomembnejši del, to je naše Dorotejsko žegnanje, ki ga je s svojo prisotnostjo in nagovorom okronal p. Marjan Vogrin. Upam, da se nas bo kaj prijelo. Med vsem tem dogajanjem pa naju je obiskala tudi bolezen, ki se je že nekaj časa kuhala in enkrat zakuhala. Patra Emila je težka pljučnica za kar nekaj časa položila v posteljo. Sedaj že gre na boljše, ampak ima še kar nekaj napotnic in kot to pri nas v Sloveniji gre, bo še dolgo obiskoval razne specialiste. Upam in želim, da se vse dobro konča. S Karitas smo obiskali naše bolne in ostarele farane, ki so po domovih. Danes, ko to pišem, pa gremo obiskat še dva farana, ki sta dopolnila 90 let. Eden od slavlencev je tudi oče p. Jožeta Petka, kateremu želimo največ zdravja.

To bi bilo v kratkem vse. Gradbenih ali obnovitvenih del nimamo odprtih, vendar pa se bo v kratkem že kaj odprlo. Popravili smo samo zvonove, ki so bolj sami sebi tolkli, ali pa še to ne. Želiva vam lepo pripravo na velikonočne praznike. Vesela Aleluja naj radostno zveni v vaših srcih in v skupnostih. Vse dobro iz lükarske Dornave, kjer bomo počasi že pipali mladi lük.

br. Robi Horvat

Minoritski samostan sv. Frančiška

Vse, kar je bilo zapisano v 4. številki naših Sporočil v letu 2016, je bilo uresničeno. Božične in novoletne praznike smo obhajali nadvse slovesno. V mesecu januarju 2017 smo se udeležili »Srečanja ob jaslicah« na Sveti gori. To vsakoletno srečanje organizirata izmenoma Frančiškovi bratstvi Tretjega reda obeh Goric. Eno leto se dobimo v Sloveniji, drugo pa v Italiji. Letos je slovesnost vodil goriški nadškof. Tombolo smo letos igrali dvakrat, enkrat z našimi sobraty v minoritskem samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani, drugič pa z našim krajevnim bratstvom OFS v Piranu. Srečanje ob prazniku Jezusovega darovanja z našim škofom dr. Jurijem Bizjakom je bilo v Ilirski Bistrici pri sestrah notredamkah. V petek, 10. februarja 2017, smo gostili člane PS OFS koprške škofije na svoji redni letni seji.

Najbolj odmevna zadeva pa je bila v Piranu, in tudi pozneje v medijih, 15. februarja 2017 prireditve na morju ob ribolovnem pokalu Frater. Jutranjo sv. mašo ob 7. uri je v naši cerkvi za ribiče daroval sam koprski škof dr. Jurij Bizjak. Prvič se je pridružil ribarjenju na morju tudi piranski župnik g. Zorko Bajc, pa tudi nekateri cerkveni pevci. Prireditve je posnela tudi TV Slovenija in to prikazala v štiriminutnem prispevku naslednjo nedeljo v oddaji Obzorja duha. O dogodku so na veliko poročali tudi tiskani mediji, zato tokrat ne bom na dolgo opisoval vsega dogajanja. Od zadaj

pa je slišati, da bi želel prihodnje leto na ta pokal Frater priti sam apostolski nuncij v Sloveniji, njegova ekscelenca nadškof dr. Juliusz Janusz. Bomo videli.

Zadnji dan v februarju, (28. 02. 2017) smo dobili novo gospodinjo (kuharico) Cvetko Kalan, ki je končala mesec preizkušnje in bomo naslednje dni z njo sklenili Dogovor o delu v samostanu. Doma je iz Šentjanža na Dolenjskem. K nam je prišla na podlagi oglasa v Družini.

Upamo, da se bomo dobro razumeli.

V nedeljo, 19. 02. 2017 smo se udeležili praznovanja našega škofa ordinarija, dr. Jurija Bizjaka ob 70. obletnici rojstva. Poklonili smo mu primerno darilo. Bilo je prisrčno druženje – najprej v cerkvi, potem pa še ob skupni mizi. Zaželeli smo mu še dolgo let zdravja in tako zvestega služenja njemu dragi koprski škofiji.

Dela glede obnove zvonov v zvoniku smo končali 10. marca 2017. Glavni mojster je bil g. Janez Moškrič (Einstein) iz Sostra pri Ljubljani s še drugimi sodelavci. Zvonovi so postavljeni na nova nosila in so tudi elektrificirani. Bili smo zadnji v provinci, ki smo zvonili še ročno. Zaradi zvonjenja vsaj kdaj v dvoje, smo kupili en dodatni zvon iz župnije Planina pri Ajdovščini. Posvečen je sv. Florijanu, težak 95 kg, izdelan pa po drugi svetovni vojni na Galjevici. Ta sedaj lahko zvoní skupaj s tistim zvonom, ki ga je leta 2001 kupila Frančiškova družina iz Pirana. Zvon, ki je od prej in je

drugi po teži, zvoní samostojno. Več o zvonovih bomo poročali pozneje, ko bomo končali z namestitvijo mrež na linah in ko bodo zidarji popravili del ometa, ki je »čudežno« izginil. Opravljeno delo bomo blagoslovili predvidoma v mesecu juniju. Bo prišlo povabilo.

V samostanu smo letos gostili kar nekaj skupin. Eni so imeli duhovne vaje, drugi pa pevske vaje. Bilo je že nekaj skupin zakoncev iz naših in drugih župnij.

Pri nas so bile letos duhovne vaje za NS OFS Slovenije, ki jih je vodil kapucin, br. Jurij Štravs. Ker je vodstvo NS OFS Slovenije majhno, so bili vabljeni tudi drugi. V samostanu je stanovalo 32 udeležencev, od doma pa so prihajali tudi naši člani. Vseh je bilo blizu 40 oseb.

V cerkvi sv. Frančiška sta bila do sedaj že dva koncerta, v nekdanji cerkvi sv. Katarine pa tudi dve razstavi. Obeta se polno dogodivščin. V obnovo smo oddali zastavo (bandero) FSR iz Pirana iz leta 1931, ki je bila tako poškodovana, da bi lahko kmalu razpadla. To delo smo zaupali notredamkam v Novem mestu in naši restavratorki in slikarki ge. Miri Ličen Krmpotič.

Odprti smo tudi novim izzivom, kot želi naše vrhovno vodstvo v Rimu. Obeta se nekaj programov z naslovom »Ven iz digitalnega hrupa«. Če kdo misli, da je z njim že tako hudo, se lahko prijavi na to terapijo. Nekaj stvari še imamo v povojih, zato jih bomo objavili takrat, ko bo napočil primeren čas.

Navadno ne pišemo čestitk, zato velja: Želimo vam zdrave, srečne, blagoslovljene in milosti polne velikonočne praznike.

p. Slavko Stermšek
gvardijan

Minoritski samostan sv. Vida

Lep pozdrav z Vidma. Čudovito vreme, čeprav pogrešamo dež. Torej vleče nas ven, na vrt, v naravo. Dela ne zmanjka. Pred kratkim je 16 pridnih žena štihalo na vrtu, Frančiškova družina (11) so urejali Frančiškov park. Sedaj se dogovarjamo še za akcijo okrog cerkve. Pred nami so prazniki, ko se bo marsikaj zanimivega dogajalo. V tem postnem času pa se še trudimo, da bi se borili proti nekaterim odvisnostim in da bi še bolj delal za dobre bratske odnose.

Rad bi izpostavil še nekaj dogodkov z Vidma.

Dne 14. 1. 2017 smo imeli Vse Frančiškovo srečanje. Srečali smo se Frančiškovi otroci, njihovi starši, animatorji, Frančiškova družina in patri. Srečanje je potekalo v znamenju Frančiškovih iger. Po uvodnem pozdravu patra Tarzicija so se nam pod vodstvom Julije Viličnjak in Aleksandre Širovnik predstavili Frančiškovi otroci in nam skozi igro pokazali, kaj počnejo na njihovih srečanjih. Nato pa so se začele druge Frančiškove igre. Najprej smo se razdelili v pet skupin, vsaka skupina je štela od šest do sedem tekmovalcev. Skozi igre so bile vse skupine zelo izenačene, tako da je moral na koncu o zmagovalcu odločiti žreb. Zmagala je skupina Angelčkov, ki je zato prejela največjo nagrado.

Biblična skupina sv. Vid je v soboto, 28. januarja 2017, prvič v naši župniji pripravila MINI SVETOPISEMSKI MARATON, kar pomeni ne-

prestano branje Svetega pisma. Naš mini svetopisemski maraton je bil le del velikega »slapa Božje besede«, saj je v vsej Sloveniji potekalo preko 50 takšnih mini svetopisemskih maratonov. Kristjani vse Božje delovanje razumemo kot utelešenje njegove besede, in ko ta postaja »dogodek« v našem času in prostoru, smo deležni Boga ...

V soboto, 18. marca, je v naši župniji potekal oratorijski dan, na katerem se je zbralo 40 otrok in 20 animatorjev. Dan smo začeli z bansi, petjem in molitvijo, nato pa smo si ogledali dramatizacijo zgodbe, ki nas je skozi dan vodila. To je bila Zgodba o izgubljeni ovci, o kateri smo se potem pri katehezah pogovorili. Ugotovili smo, da lahko pastirja iz zgodbe primerjamo z Bogom, ovce pa z nami kristjani, saj nas Bog vodi. In prav tako, kot se je ovca izgubila v zgodbi, se lahko izgubi tudi kateri kristjan, ko podvomi v Boga. Ampak Bog ne odneha z iskanjem, dokler izgubljeni kristjan ni zopet na varnem. Vsaka skupina je pri katehezi pripravila tudi pantomimo ene izmed zgodb iz Svetega pisma, ki jo je kasneje predstavila drugim skupinam. Ugotovili smo, da imamo dobre igralce in da kar dobro poznamo Sveto pismo, saj smo za vse pantomime ugotovili, katero zgodbo predstavljajo. Sledila je malica in nato delavnica, pri kateri si je vsak izdelal svojo ovčko in tako postal pastir. Ker so se naši trebuščki že oglašali, smo sedli h kosilu. Tako smo dobili novih moči za igre, ki so potekale vse do konca oratorijskega dne. Razšli pa smo se z obljubo, da se poleti zopet vidimo na oratoriju.

Na cvetno nedeljo, 9. 4. 2017, bo ob 9. uri pred župniščem sv. Vida blagoslov presmecev, takoj za tem pa sledi igrani Kristusov Pasijon na prostem. Vsi tisti, ki pridejo k 8. maši, so po maši vabljeni pred župnišče. Tisti pa, ki se nameravajo udeležiti maše ob 10. uri, so vabljeni, da pridejo uro prej, saj si bodo lahko ogledali pasijon na prostem. Nastopalo bo preko 50 igralcev (otroci, mladina, odrasli, pater, kulturno-turistično društvo Klopotec Soviče-Dravci) v oblekah, značilnih za tisti čas. Vsi sodelujoči že pridno vadijo.

Blagoslovljene praznike iz videmskega samostana!

p. Janez Ferlež

Minoritski samostan Svete Trojice

Dragi bratje, dragi bralci in bralke Sporočil ... od našega zadnjega pisanja se je pri sv. Trojici zgodilo marsikaj. Takoj po prazniku Gospodovega rojstva, na praznik mučenca sv. Štefana, smo se bratje »oboroženi« z molitvenikom, blagoslovljeno vodo, svetinjicami Brezmadežne in koledarji podali na pot po fari. V treh tednih smo v glavnem blagoslovili vse domove, tako da smo po prazniku Jezusovega rojstva nadaljevali z rednim veroukom.

Letošnje leto smo pričeli s slovesom od skrbnega in predanega ključarja podružnične cerkve Marije Vnebovzete v Podlehniku, g. Viktorja Feguša. Od njega smo se poslovili na praznik Gospodovega razglasenja. Za njegovo življenje in pogreb lahko zapišem le besedo HVALA. Hvala Bogu, ker je bil del našega župnijskega občestva, hvala, ker je z nami deli svoje darove in skrb za župnijo. Naj seme njegovega življenja, ki smo ga položili v zemljo, vzkljuje in obrodi bogat sad. Njegov pogreb je bil dan veroizpovedi v naši župniji. Njegovemu slovesu so v januarju sledili še štiri pogrebi. Nekaj pogrebov pa smo imeli tudi v župniji Stoperce in Cerkvjenjak.

15. januarja smo pri podružnici v Podlehniku slovesno obhajali god sv. Antona Puščavnika, za-

vetnika vseh »klobasi-delov« in »klobasi-jelov«. Po maši so Podlehničani pripravili prisrčno agape.

S koncem januarja se je v našem domu duhovnih vaj pričel drugi »polčas« vikend paket duhovnih vaj za birmance. Predvideno bo trajal do konca aprila. Tako da ima p. Damjan polne roke dela s podžiganjem vere in vzgojo bodočih mladih pričevalcev. V februarju smo v našem samostanu gostili srečanje animatorjev za duhovne poklice naše nadškofije. Navzoči so bili deležni mnogih spodbud k molitvi in skupni skrbi za duhovni podmladek naše nadškofije. Takoj naslednji teden pa smo že imeli polno hišo kandidatov za vse možne poti v življenju, kamor pokliče Bog. Med nami so bili na duhovnih vajah ministranti župnij s cele nadškofije. Kot sami veste, se vse prične v družini, zato spodbuda tudi vsem bralcem k molitvi in odprtosti za glas Boga.

Marec je bil posvečen molitvi za družine in hvaležnosti staršem, zato so otroci pri verouku pripravili drobne pozornosti in jih na 4. postno nedeljo – nedeljo laetare – izročili mamicam ter babicam. Po maši so skupaj z mentorico go. Zdenko pripravili kratek kulturni program.

V naši skupnosti pa smo poleg praznika sv. Jožefa v marcu praznovali tudi praznik zavetnika staroste in vikarja naše skupnosti ter duhovnega pomočnika (v več župnijah brez dekreta), diakona in mučenca sv. Benjamina. Dragi pater Benjamin, Bog vas poživi in ohrani, da boste še dolgo s svojo skrbjo in tiho molitvijo ohranjali luč vere v Halozah.

Vsem ostalim, ki ne godujete v teh dneh, pa želim veselja ob praznem grobu in vere polno praznovanje velike noči. Gospod je vstal, ni ga tu, Aleluja!

Gorenc v Halozah

Dom duhovnih vaj - Trojica

MI HOČEMO V NEBESA

Letos so duhovne vaje za ministrante in ministrantke mariborske nadškofije potekale kar v dveh terminih, in sicer od 17. do 19. februarja

ter od 3. do 5. marca. Na duhovnih vajah smo otrokom želeli približati svetnika veselja, Filipa Nerija. Večer smo začeli z igro, nadaljevali s filmom in katehezo ter ga končali z molitvijo.

Že prvi večer smo ugotovili, da imamo skupnega Očeta, kar pomeni, da smo med seboj bratje in sestre. V soboto dopoldan smo nadaljevali v duhu veselja. Naš svetnik Filip se je namreč zavedal, da nebesa niso namenjena samo bogatim izbrancem, ampak vsem ljudem – tudi njegovim angelom, kakor je imenoval skupinico revnih otrok, za katere nihče ni skrbel in so sredi bogatega Rima bili prepuščeni sami sebi, vse dokler se zanje ni osebno zavzel on sam.

Filip je imel srce polno preprostosti in veselja, otroke je sprejemal in ljubil take, kot so bili. Zmogel je videti onkraj revščine in umazanije. Tako je z malimi nadobudneži rad prepeval in prepevali smo tudi mi. Himna naših duhovnih vaj je veselo odmevala v kapeli in še po odhodu iz nje se je lahko slišalo mrmranje: Nebesa, nebesa, mi hočemo v nebesa. Nebesa, nebesa, nebesa. Otroci so pri katehezi ugotavljali tudi razliko med nebese in peklom. Izdelali smo si žlice z zelo dolgimi ročaji, se usedli v krog, na sredino dali krožnik z bomboni in jih skušali pojesti. Skupaj smo ugotovili, da bombon lahko dobiš samo tako, da ti ga da drug in da tudi ti nahraniš drugega, sicer bomo vsi lačni. Tale logika dajanja in skrbi za drugega nas je potem spremljala vse do konca duhovnih vaj. Na žalost se je pokazalo, da so otroci,

pa kdaj tudi mi, odrasli, velikokrat bolj v skrbeh zase, kot da bi kaj ponudili še drugim. Prav zato ne bo odveč, če drug drugega večkrat spomnimo, da ni možno biti pristno vesel, če gledaš samo nase.

Sobota je bila poseben dan, saj je na vrsto prišel tudi, zlasti za fante, težko pričakovani nogomet. Igre res ni manjkalo. Poskrbeli smo za telo in duha. Na duhovnih vajah so namreč otroci imeli tudi priložnost svoja srca očistiti pri zakramentu svete spovedi, zvečer pa so se lahko pomerili še v kvizu. Ni trajalo dolgo, ko je tekmovalni duh završal med otroki, tako da spanje ni bilo preveč zanimivo, sicer pa je naš Filip rad poudarjal: »Ni časa za spanje, ker nebesa niso narejena za lenuhe.« Ob tej misli bi se rada zahvalila tudi naši izjemno pridni kuharici, ki je ves čas skrbel, da nismo bili lačni in da nismo omagali.

Čas je hitro tekkel in kmalu je prišla nedelja, ko smo počistili hišo, nato pa se pripravili na sveto mašo, kamor so bili povabljeni tudi starši.

Marija Magdalena Novak

Minoritski samostan Matere Božje

Bratje iz samostana Marije zavetnice s Ptujске Gore se vam ponovno oglašajo. Javljam se v ime-nu vsega našega bratstva. Ponovno sem na vrsti jaz, ker so ostali sobratje zadržani.

Najprej kratki duhovni uvod: Jezus je razodeval ... da mora vstati od mrtvih (Jn 20,9). Toda

čepprav je vera v VSTAJENJE ključnega pomena, se sprašujem, kako dobro jo v resnici poznamo? Koliko Jezusu dovolimo, da nas privede do globlje vere? Ali nismo podlegli dvomom? Ne bodimo zadovoljni s tem, kar vemo. Četudi vemo veliko, poiščimo več spoznanj in razodetij. Bodimo kot Marija Magdalena in stecimo h grobu. Ostanimo tam, dokler ne bomo zaslišali Jezusa, ki nas kliče po imenu. Spomnimo se, da ne gre samo za Jezusa, temveč tudi za novo življenje, ki nam ga je dal. Vsem, ki smo bili krščeni v njegovo smrt, smo krščeni tudi v njegovo veličastno vstajenje. Verujemo v to?

Če navežem naše poročilo na prejšnje, potem moram spomniti, da smo božične praznike preživeli vsi zdravi in čili. Božični čas je bil zelo miren. Seveda smo izkoristili ta čas tudi za blagoslov družin (hiš). Opravila sva ga s p. Martinom. Kar nam je tudi prvič zelo uspelo, je bilo trikraljevsko petje otrok po župniji ali koledovanje, kakor to imenujejo tu pri nas. P. Martin je nagovoril ministrante in tudi pevce otroškega zbora, če bi šli pet in tako sta nastali dve skupini. Imeli smo lepe obleke, ko so bile vseč tudi otrokom. Ljudje so nas radi sprejeli, čepprav imam občutek, da sicer Gorčani težko sprejmejo novosti.

Prišel je tudi pomemben dan za p. Romana, ker januarja obhaja rojstni dan, in mu je p. Janez recitiral v originalu: »Mit 66 Jahren, beginn das Leben an!« V skupnosti smo ob tej priložnosti tudi primerno nazdravili. Hvala sobratom.

Tako smo zaključili januar v upanju, da bomo s svečnico imeli že lepši obisk v cerkvi. In kaj je bilo, ravno na Svečnico je bila takšna poledica, da smo resnično po štirih šli iz samostana v zimsko kape-

lo. P. gvardijanu je spodrsnilo, zelo hudo je padel in z glavo udaril po cerkveni stopnici. Hvala Bogu in tudi naši nebeški materi Mariji zavetnici, da ni bilo hujših posledic.

Zadali smo si nalogo, da slavimo prve sobote, posvečene Marijinemu srcu, na fatimski način. In hvala Bogu, imamo lep obiski, bolj zjutraj kot zvečer. Pripravljamo se tudi na 13. maj, ko bomo slovesno obhajali Fatimsko Mater božjo, 100. obletnico. Sočasno s papežem v Fatimi bo imel naš nadškof slovesno sv. mašo na Gori na predvečer (z eno uro zamika), s procesijo z lučkami in Marijinim kipom Fatimske Matere božje po že ustaljeni poti.

Sedaj v postnem času (marca) smo imeli v naši dekaniji dneve celodnevne češčenja, zato smo po vseh župnijah pomagali, imeli tudi slovesne zaključke ali pa smo bili celi dan v župniji na razpolago za pridige in spovednico. Veseli smo tudi, da so nedeljski popoldnevi v postu tako lepi, da lahko molimo križev pot po Marijini romarski poti (sedaj je to križev pot), ki se ga ljudje radi udeležijo, vodijo pa ga skupine iz župnije, predvsem veroukarji s starši. Tudi v baziliki se pozna obisk romarjev in naše spovednice so bolj obiskane, čepprav je spovedancev manj kot lansko leto.

Spremembe v samostanu. Dolgo smo čakali na odgovor in predloge naše provincijske komisije za gradnje in obnove. Ko smo imeli srečanje defintorija na Ptujski Gori, je padla odločitev in odobritev, da iz velike sobe naredimo dve mali sobi za stanovanje. Potem bi lahko bile vse sobe bratov v klavzuri. Ker že imamo lepo kapelo v nekdanjem obrambnem stolpu, v samostanu ne rabimo kaj večjega in bomo lahko uredili sobo zraven pisarne za hišno kapelico.

Seveda, takoj ko je prišlo dovoljenje, je že bil naš ekonom p. Janez v akciji in se je začelo z vrtanjem in »štemanjem«. Naenkrat je bila cela notranjost samostana pokrita s prahom. Sedaj so že postavljeni zidovi in vse je pripravljeno za inštalacije, ki jih urejajo v teh dneh. Upamo, da bodo sobe do junija pripravljene za selitev. To veliko delo, ki ga

je v roke vzela naš ekonom, bo tudi eno od glavnih del našega 70-letnika. Njegov sedemdeseti rojstni dan smo skromno obhajali v krogu naše bratske skupnosti. Seveda upamo, da bomo še obhajali kakšne njegove okrogle ali polokrogle obletnice.

Za materinski dan, v nedeljo po osmi sv. maši, je p. Martin z otroki (otroški zbor) in birmanci organiziral lepo akademijo. Bog lonaj za njegov trud.

Odprlo se je tudi delo na vrtu. Tako smo zagrabili za lopate in začeli štihati vrt. Seveda, najmlajši pater je bil najbolj priden. Cvetlično gredo je naša gospodinja g. Magda že prej uredila. Tako sedaj čaka vrt še na semena, ki jih bomo še pred veliko nočjo položili v zemljo.

Iz Svete dežele se je vrnil naš gvardijan p. Milan, ki je skoraj celi mesec vodil skupine. Zelo nam je manjkalo pri delu, pa vseeno smo ponosni, da označena veselo oznanilo tako na licu mesta, tam, kjer so se dogajali dogodki odrešitvene zgodovine.

Pred nami je praznik velike noči, ko bomo še krepko vpreženi v obhajanje doma v župniji in tudi kot pomočniki po drugih župnijah.

Lepo je, sobratje, če nas pridete kaj obiskat, da ne bomo jedli velikonočnega žegna čisto sami.

V tem duhu **BLAGOSLOVBLJENO VELIKO NOČ. ALELUJA! NAJ BO VSTALI KRISTUS NAŠA POT, RESNICA IN ŽIVLJENJE.**

p. Roman Tkauc

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Prisrčen pozdrav iz olimskega samostana. Bog nas ima verjetno rad, saj nam po mrzli zimi velikodušno poklanja izredno lepe, sončne in prijetno tople pomladne dni. Z njimi pa v naš kraj prihaja tudi vse več romarjev in turistov.

A v tem zapisu se najprej vrnimo nazaj v minule božično zimске dni.

Sveti večer se je pričel s procesijo z baklami izpred župnijske cerkve k podružnici sv. Andreja nad Olimjem. Prišlo je veliko družin z otroki. Najprej

smo pripravili igrico o starčku Simeonu, ki čaka na Mesija, nato je bila otroška polnočnica z lepim petjem in sodelovanjem. Po maši so bili vsi prisotni povabljeni na čaj in kuhano vino.

Letos smo postavili troje jaslíc, v naši župnijski cerkvi in ene v kapeli Romarskega doma. Seveda imamo jaslice tudi na podružnici v Selah.

Polnočnico v župnijski cerkvi je letos vodil p. Ernest, ki je najprej blagoslovil jaslice in kipec malega Jezusa, nato se je pričelo slavje Jezusovega rojstva ob polni cerkvi domačih vernikov in mnogih gostov od drugod.

Na praznik sv. Štefana smo po jutranji sv. maši pri sosedih Osojnikih blagoslovili konje. Blagoslova se je s svojim konjem udeležil tudi naš minister za gospodarstvo, g. Počivavšek. Popoldan pa so patri že začeli z blagoslovi hiš in družin v župniji. Prvi blagoslov je bil pri družini Jakopina, naših velikih prijateljih, kjer je gospodinja Štefka za svoj god pripravila kosilo tudi vsem iz samostana.

Zvečer pa je uršulinka s. Štefka pripeljala v Ro-

marski dom na duhovne vaje v tišini deset odraslih. V zadnjem tednu civilnega leta imamo običajno sv. maše zjutraj v kapeli Romarskega doma, saj gredo potem naši patri po župniji blagoslavljat hiše in deliti družinam božični blagoslov. Zadnji teden decembra smo za našo krajevno revijo Oko napisali tudi članek z duhovno mislijo ob začetku novega leta.

Leto smo zaključili s posebnim duhovnim silvestrovanjem in polnočnico, ki jo že tradicionalno pripravlja za udeležence p. Ernest v Romarskem domu.

P. Ernest je pripravil za 16 prijavljenih duhovni program z molitvijo in diap projekcijo filma o Maksimiljanu Kolbeju. Sledila je slovesna silvestrska večerja s pogovorom in nato polnočna sv. maša.

Prve dni leta so naši patri večinoma navzoči pri blagoslovih hiš in družin v naši župniji, p. Ernest pa v župniji Rogaška Slatina. Poleg blagoslova izročimo vsaki družini tudi božično številko Družine s koledarjem. Mnogi danes več ne vedo za cerkvene praznike in godove, tako jim je krščanski koledar v veliko pomoč.

3. januarja pa smo sprejeli v samostan fanta iz župnije Beltinci v Prekmurju, Alena Forjana, ki se je prijavil pri p. provincialu kot kandidat za vstop v slovensko minoritsko provinco. Isti dan so prišli k nam tudi štirje p. jezuiti s svojim provincialom na duhovni odmik. Zelo prijetna družba, skupaj smo bili pri samostanski mizi ob duhovnih in prijateljskih pogovorih.

Praznik Jezusovega krsta in zaključek letošnje božične dobe nas je presenetil s snežno odejo. Ni bilo veliko snega, a smo ga bili veseli. Končno smo po zimskem mrazu, nenavadnem za zadnja leta, bilo je več kot 10 stopinj pod ničlo, doživeli tudi prve snežinke. Patri so se pri maši zahvalili faranom, da so jih za božične praznike prijazno sprejeli v svoje domove, ko so jim prinesli božični blagoslov in zagotovili Božje varstvo.

Božični prazniki so srečno minili, a delo se je nadaljevalo. Že prvi teden po božičnih praznikih je šel p. Franc na srečanje gvardijanov v Škofjo Loko,

ostali bratje pa na prvo dekanijsko duhovniško srečanje v Podsredo. Po večerni maši pa so se srečali na svoji redni seji še člani našega ŽPS. Rekli so: z novim letom gremo v nove izzive za bolj dejavno življenje faranov.

13. januarja nas je prvič letos obiskala prava zima. Najprej je deževalo, popoldan pa je začelo snežiti. Ceste so bile težko prevozne, snega je zapadlo dobrih 10 cm.

Od nedelje 22. 1. do torka 24. 1. je bilo v samostanu bl. Antona Martina Slomška v Olimju srečanje gvardijanov s provincialnim vodstvom.

Na srečanju se je zbralo 28 bratov. Za to srečanje so naši patri pripravili poročilo o tem, kako bratje sprejemamo ljudi, ki trkajo na samostanska in župnijska vrata in kako se bratje vključujemo v župnijsko, bolniško, romarsko in turistično pastoralo.

Danes ni težko ljudem govoriti o Cerкви, ki roma po poti v večno domovino. Saj ves razviti svet potuje, roma po zemlji in išče najlepše koticke neokrnjene narave in vsakovrstne spomenike, umetnine, ki so jih v zgodovini oblikovale človeške roke. Romanje, potovanje je torej vsajeno v samo bit človeka. Nezavedno v tem svojem nenehnem gibanju in potovanju želi človek najti notranji mir ter sprostitev za telo in dušo. A tudi v tretjem svetu ni nič drugače. P. Ernest, ki je kot misijonar hodil po afriških deželah, nam večkrat pripoveduje, kako se ni mogel načuditi, koliko ljudi je bilo vsak dan na cestah. Od jutra do večera so se vile procesije mladih in starih po prašnih poteh, kot da bi nekaj iskali. Spraševal se je, kam vsi ti ljudje hitijo, kam jih vodi pot. Odgovor je bil kot na dlani: vsi ti ljudje iščejo srečo, hrepenijo po nečem, še ne izpolnjenem. Iščejo bližino sočloveka in stik z nevidnim Bogom.

Župnija Olimje je ena najmanjših v celjski škofiji, šteje le malo več kot 500 duš. Pred 27. leti smo jo v svojo oskrbo sprejeli bratje minoriti. Zdaj je že vrsto let s svojim starodavnim gradom, znamenito lekarno in nebeško lepo cerkvijo magnet, ki vsako leto pripelje v naš kraj veliko ljudi. A namen

obiska je zelo različen. Eni so samo turisti, ljudje, ki jim nič ne manjka v življenju. Ti so željni videti in uživati ta svet, zadovoljiti predvsem svoje telesne potrebe. Duhovnost jih ne zanima, lepota svetišča jim je le umetniška lepota, stara lekarna pa le priložnost za umetniški užitek. Obisk nove lekarne z zdravilnimi zelišči je zanje priložnost, da si svoje človeško življenje z zdravilnimi rožicami podaljšajo.

Drugi so le izletniki, ki hočejo najti rajsko lepe kotičke, lepoto neokrnjene narave in se ob tem sprostiti ter nabrati novih moči za vsakdanje življenje. Veseli jih, če vidijo kaj lepega, čudijo se prejšnjim rodovom, ki so nam zapustili takšne zaklade umetnosti in lepote. Obenem se čudijo tudi nam, da smo izbrali za njihovo pojmovanje tako čudno življenjsko poslanstvo. A njihovo zanimanje ne seže prav globoko. Zaradi tega romanja, obiska, se ne bo nič bistvenega spremenilo v njihovem življenju. Borba za vsakdanji kruhek jim bo kmalu prekri-la željo po presežnem, srečanje z nami jim ne bo spremenilo njihovega načina življenja. So pa med to množico obiskovalcev tudi pravi romarji, iskalci smisla življenja. Morda se tega niti ne zavedajo, a ko vstopijo v našo cerkev, ko občutijo bližino skupnosti bratov, ki jih ljubeznivo sprejema, uči in vodi, se v njihovi duši znova prižge iskrica vere, čut za dobro in pravično, ki je bil zaradi hrupa tega sveta skoraj ugasnil. Bratje smo prav v minul-lem letu, ki je bilo sveto leto usmiljenja, to iskrico pri mnogih začutili. Velikokrat se je v samostanu oglasil zvonec, ki je naznanil, da nekdo želi urediti svoje življenje po Božjih zapovedih in se zato srečati z duhovnikom – redovnikom, ki mu bo po-magal znova najti smisel življenju in pot do Boga. Vsak od bratov je tak klic imel za najvažnejše delo dneva in se mu je ves posvetil. Takrat smo začutili, da v resnici izpolnjujemo tisto željo našega Odre-šenika, ki jo je izrekel v zgodbi o izgubljeni ovci. Vrata naše cerkve in samostana so odprta ves dan in bratje smo na voljo vsem ljudem. Še posebej se zavedamo, kako pomembna je nedeljska ali pra-znična sv. maša za vse tiste, ki se naši mali župnij-

ski skupnosti priključijo kot romarji. Naša beseda mora blagodejno pasti v njihove duše, da začutijo, kako so sprejeti in ljubljani v očeh Boga, ki hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in spoznali resnico. Pri nas se je ustalila tudi navada, da po nedeljski in praznični maši vse povabimo v Betanijo, v našo hišo gostoljubja. Tu se domači župljani in vsi dru-gi lahko med sabo družijo, popijejo čaj ali kavo in v pogovoru z župljani in nami brati spoznavajo našo župnijsko skupnost. Koliko lepih pogovorov se je v tem kraju že razvilo in pripeljalo do prija-teljstev.

Pa vendar je duša in srce vsakega redovniškega bratstva cerkev in v njej Najsvetejše. Tu se dan za dnem zbira naša samostanska družina in išče po-moč za svoje vsakdanje delo. Molitev nas združi v skupni prošnji za domače vernike, h katerim smo najprej poslani, potem pa za vse tiste, ki nas bodo iz tega ali onega razloga obiskali in se z nami srečali.

Zadnja tri leta je zaživel tudi naš Romarski dom. Tu skozi vse leto sprejemamo in večinoma tudi duhovno spremljamo razne skupine, ki prihajajo k nam na duhovne vaje ali druga srečanja. Vsi ti nas opazujejo in ob nas rastejo, če vidijo našo na-vezanost na Kristusa, na duhovne vrednote in na življenje po vzoru sv. Frančiška. Molitev in daritev sv. maše, na katero se bratje skrbno pripravljajo, je v povezavi s preprostim življenjem najlepše priče-vanje celotnega samostanskega bratstva.

V naši župniji še posebej izstopajo različne slo-vesnosti, povezane s praznovanjem največjih pra-znikov v cerkvenem letu. Še posebej to velja za župnijsko žegnanje, ki je na praznik Marijinega Vnebovzetja. Priprave na praznik zelo povežejo naše bratstvo med seboj in z župljani. Za mnoge romarje in turiste iz domovine in tujine je obisk naše starodavne lekarne veliko doživetje, saj je ta prostor dragocena zapuščina pavlinskega reda. V njej nagovorimo ljudi z besedami Svetega Pi-sma. Ta nas nagovarja iz čudovitih fresk, ki nam govorijo o povezanosti človeštva z Bogom. Mnogi so se danes zelo oddaljili od Boga. Četudi so

bili kot otroci krščeni ali celo birmani, skorajda ne poznajo osnovnih resnic krščanskega verovanja. Tako smo bratje pripravljene v razumljivem jeziku razložiti obiskovalcem, kako je Bog ves čas našega življenja z nami, nam kljub naši grešnosti pomaga in odpušča in nam po svojem stvarstvu daje zdravje in veselje do življenja. Obenem je to najlepša priložnost, da ljudem povemo, zakaj smo tukaj in kakšno je naše poslanstvo v tem kraju. Ob neposrednem pogovoru pa jim ponudimo tudi nekaj človeške toplote, ki jo danes vsi pogrešamo, obenem pa potrebujemo. Ob takem pristopu ni težko spregovoriti tudi o Bogu, ki ni nikoli daleč od našega življenja, še posebej, ko se znajdemo v bolezni ali kakšni drugi življenjski preizkušnji.

Nekaj prav posebnega je naša zeliščna lekarna ob vhodu v samostan, s pridihom zdravilnega, odrešujočega, celo malo skrivnostnega za mnoge obiskovalce. Prav v tej sobi se naše bratstvo uči poslušati ljudi v stiski, prisluhniti njihovim strahovom in upanju. Po svojih najboljših močeh, okrepljeni z jutranjo molitvijo, poskušamo dati ljudem odgovore na najrazličnejša vprašanja, ki jih mučijo zaradi bolezni. Tu je prava priložnost za naše bratstvo, da se ob našem majhnem in pomanjkljivem znanju o moči zdravilnih rastlin vseeno pogovorimo z ljudmi, ki nas potrebujejo in iščejo rešitev svojim

dušnim in telesnim boleznim.

V sredo, 25. januarja, je pri bratih minoritih v Olimju potekal Zbor KORUS-a. Zbrali so se višji predstojniki in predstojnice vseh redov na svojem rednem srečanju. Za temo srečanja so izbrali razmišljanje o bratstvu in sestrinstvu ter komunikaciji v redovnih družinah. Medse so povabili s. Mojco Šimenc HMP in br. Roberta Bahčiča OFM, ki sta iz svojega izkustva pričevala o tej temi. Sledila je priprava na majsko srečanje s škofi ter v popoldanskem delu pogovor in pregled dela v preteklem letu na podlagi poročil predsednika, tajnice in ekonoma KORUS-a ter poročil ostalih komisij KORUS-a. Srečanja sta se udeležila tudi ljubljanski nadškof Stanislav Zore in Papeški nuncij v Sloveniji dr. Julius Janus. Srečanje je potekalo v prijetnem vzdušju, k čemur so pripomogli tudi naši olimski bratje.

Letošnja zima nas ni razočarala. Snega sicer ni bilo veliko, je pa zaradi zimskega mraza ostal in se začel spreminjati v led. Tudi bratje smo imeli vsako jutro težko preizkušnjo: brez padca prehoditi ledeno pot od samostana do kapele Romarskega doma in nazaj. Bogu hvala, vsi smo ostali celi, le tu in tam nam je malo spodrsnilo.

A snega in ledu se niso ustrašili predšolski otroci iz Slovenske Bistrice, ki so prišli k nam v začetku februarja. Videli smo, kako lepo so vzgojeni, pridni, poslušni in tudi veseli. Imajo dobre vzgojitelje in upam, da tudi razumevajoče in ljubeče starše. P. Ernest jih je popeljal po cerkvi, stari in novi le-

karni in jim predstavil lepoto duhovnega poklica. Morda bo kdo od teh malčkov čez nekaj let prišel kot mladi pater minorit v naš samostan.

Že nekaj let je v nekaterih župnijah na Slovenskem navada, da verniki organizirajo skupno večurno, celo 24-urno branje Svetega Pisma. Na pobudo patrov in ŽPS smo se tudi v Olimju odločili po nedelji Svetega pisma pripraviti svetopisemski maraton. Izbrali smo evangelij po Luku. Člani ŽPS so že v soboto okrasili in pripravili dvorano Romarskega doma. Izbrali smo 26 bralcev, ki so neprekinjeno brali svetopisemsko besedilo po poglavjih od Jezusovega rojstva do odhoda k Očetu. Med branjem je v ozadju p. Ernest na platno projiciral nekaj slik in drugih zanimivosti v zvezi s prevodi SP v slovenski jezik. Kar lepo število faranov se je odzvalo povabilu naših patrov in so prišli poslušat Božjo besedo. Upamo, da je vsaj malo osvetlila naše življenje in nas napolnila z veselo radostjo, ker smo kristjani.

Na slovenski kulturni praznik, 8. februarja, so odšli vsi naši bratje iz samostana v Turnišče na srečanje, ki mu pravimo Dan province. Na srečanje je bil povabljen predavatelj iz hrvaške province, p. Ljudevit Maračič. Naši bratje iz Olimja pa so se po srečanju odpravili še v vas Lipovci, kjer je domačija Alena Forjana, našega kandidata, in obiskali njegovo teto in nečakinje. Bili so prijazno sprejeti.

Od nedelje 19. 2. do petka 24. 2. so opravljali svoje letne duhovne vaje v Romarskem domu sv. Jožefa v Olimju, naši bratje minoriti. Vodil jih je p. Janez Kmetec. Skupaj z voditeljem je bilo na

duhovnih vajah 13 bratov.

Tudi naš gvardijan, p. Franc, je bil v tem tednu, ko imajo osnovnošolski otroci zimske počitnice, odsoten iz samostana. Z mladimi je šel k sv. Trojici v Haloze na kratko duhovno obnovo.

Pustna sobota nas je presenetila s pravim pomladnim dnevom, polnim sonca in toplote. Na našem zeliščnem vrtu so se odprli telohi, ob lesenih stopnicah, ki vodijo od potoka do čebeljega panja, pa so pognale prve trobentice. Ni čudno, da smo imeli na tako lep dan tudi lep obisk turistov in romarjev.

Lepi sončni in dokaj topli dnevi so nas spremljali, ko smo se kot kristjani na pepelnično sredo s pepeljenjem pripravili na postni čas. A pri tem nismo bili sami. Z nami so duhovni vikend pred prvo postno nedeljo preživeli molivci za nove duhovne poklice, ki jih je k nam v Romarski dom pripeljala s. Štefka. Tako je bila naša kapela vsak večer pri sv. maši polna vernikov, ki so prosili Božjega blagoslova zase in za tiste, ki bodo sprejeli Jezusovo povabilo: Hodi za menoj!

Pred drugo postno nedeljo so prišli v naš Romarski dom slovenski bogoslovci iz 5. letnika teologije, ki bodo letos prejeli tudi diakonsko posvečenje. Prišlo je 10 bogoslovcev iz vseh slovenskih škofij, z njimi pa tudi njihov voditelj, spiritual v bogoslovnem semenišču v Ljubljani.

Dnevi pred koledarsko pomladjo so izredno lepi in sončni. Prav zato so naše vrtnarice, skupaj s p. Ernestom, uredile travnik in okolico okrog Romarskega doma in samostana. Takoj zatem pa so se lotili tudi prve ureditve zeliščnega vrta. Obiskovalci jih opazujejo in mnogi tudi sprašujejo o gojitvi zdravilnih rastlin. Nekateri bi jih radi tudi kupili pri nas, a jih imamo le za svoje potrebe in še za nas jih je vedno premalo.

Tik pred praznikom sv. Jožefa so se patri odločili, da v drugem nadstropju, kjer imajo svoje sobe, zamenjajo vsa okna. Letni časi in vremenske ujme so naredili svoje in čas je bil, da se okna zamenjajo. Ob tem so se odločili, da zamenjajo tudi klavzurna vhodna vrata. Dela so zaupali domačemu mizarju.

Po priporočilu naših škofov smo se letos tudi v Olimju odločili, da ob prazniku sv. Jožefa povabimo k sv. maši in srečanju naše može in fante. Srečanja se je udeležilo okrog 25 moških, ki so se po maši v medsebojnem pogovoru srečali z našimi patri in skušali osvetliti vlogo mož in fantov v našem slovenskem, zelo razkristjanjenem prostoru. Po srečanju so jim dekleta in žene pripravile še majhno zakusko.

Pred četrto postno nedeljo so prišli k nam v Romarski dom tudi mladi animatorji, ki jih je pripeljal na duhovno postno pripravo p. Damjan Tinkvič.

A ne le mladi fantje in dekleta, tudi naša dva bogoslovca, br. Klemen in br. Rufin, sta ta konec tedna prišla v Olimje, da se z duhovno prenovo, ki ju je zanj pripravil p. Ernest, pripravita na praznik Gospodovega vstajenja.

Mimo je tiha nedelja in pred nas bo na cvetno nedeljo stopil Odrešenik, ki mu ljudje kličejo: Hozana! A le za kratko, njegov veliki teden, čas trpljenja in smrti je že blizu.

Za tem pa pride veliki dan njegovega vstajenja, ki mu pravimo velika noč. Kakor je potrebno te dni prenoviti in očistiti naš zeliščni vrt, okolico samostana in vse, kar dela ta romarsko-turistični kraj lepši, tako moramo poskrbeti tudi za očiščenje naše duše, za kar imamo patri v Olimju pripravljeno preizkušeno zdravilo. Imenuje se sv. spoved. V času radijskega misijona, ki ga v postnem času pripravlja radio Ognjišče, pa tudi skozi vse leto, se radi odzovemo vabilu za dežurstvo v spovednici. Kot nam rad reče p. Ernest: »Zunanja lepota našega samostana, cerkve in vse župnije je pomembna za množico obiskovalcev, a še bolj pomembni smo mi, da našim obiskovalcem ponudimo možnost, da tudi oni po dobri spovedi postanejo prelep, cvetoč vrt za Boga.«

Pred četrto postno nedeljo so prišli k nam v Romarski dom tudi mladi animatorji, ki jih je pripeljal na duhovno postno pripravo p. Damjan Tinkvič.

Tudi vsem bratom po naših samostanih želimo

za letošnjo veliko noč, da bi nas Vstali našel prenovljene in pripravljene, da z novim veseljem in upanjem skupaj stopimo v njegove sandale in nadaljujemo pot prenove nas samih in tistih, ki so nam izročeni.

p. Jože Lampret in sobratje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Dragi bratje in ostali bralci Sporočil!

Lepo je živeti v samostanu, kjer živi več bratov. Lepše je zato, ker nas je več za mizo, lepše je, ker nas je več v kapeli, lepše (lažje) je, ko se delo, ne nazadnje pa je lepo tudi to, da ne prideš tako hitro na vrsto, ko gre za pisanje za Sporočila. Kakorkoli – lepo, lepše, najlepše – vrsta je prišla name.

Glede na to, da se stvari odvijajo hitro, prehitro, si je kar težko priklicati v spomin vse pomembnejše dogodke. V naši skupnosti še toliko bolj, ker imamo tako raznolika področja delovanja: samostanska skupnost, župnija sv. Petra, bolnišnica, Prežganje, Javor, fakulteta ...

Ob vseh teh obveznostih in dolžnostih je včasih težko usklajevati naše samostansko življenje. Če potegnemo črto, lahko rečemo, da nam kar dobro uspeva. Če je odprtost, če je pripravljenost za pomoč, potem gre. In kaj se je zgodilo od božičnih praznikov do danes? Konec januarja sva se s p. Danilom Holcem udeležila srečanja gvardijanov z vodstvom province. Izkušnja, ki bi jo »privoščil« vsakemu bratu. Zdi se mi, da je to priložnost, ko lahko vstopiš v resničnost življenja drugega samostana.

Novoletno tombolo smo skupaj z brati iz Pirana letos odigrali v našem samostanu. Najprej kosilo, blagoslov podobic z imeni »naših« svetnikov, potem pa tombola. Nagrade so bile odlične: pršut, salame, majoneza, sir ... Pa ne samo to, tudi rezalnik papirja in še kaj. Mislim, da nam je »sreča« nagrade pošteno razdelila. Tako ali tako pa niso bistvene nagrade, temveč duh, sproščenost, veselje. Vse ostalo pride, pa gre.

Naš p. Danilo Holc je glavni in odgovorni za revizi-

jo Konstitucij na nivoju naše province. Bilo bi čudno, če bi »preganjal« druge, zanemarjal pa svoj samostan. Tako smo sredi januarja del dneva posvetili pregledu Konstitucij. Morda najprej nismo bili gotovi, kako pričeti delo. Mislili smo, da moramo popravljati stvari, ki jih je nekdo že predelal, »predihal«, utemeljil. Na koncu smo videli, da je namen čisto preprost: ustaviti se, prebrati, predebatirati napisano in zapisati morebitne komentarje.

Bratje smo v samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja že šesto leto. V januarju smo obhajali peto obletnico kuhanja naše gospodinje, ge. Irene Brišnik. Pri slovesni mizi se ji je gvardijan p. Danilo Holc zahvalil za njeno požrtvovalno delo.

Postni čas? Tudi v našem samostanu smo ga začeli. Poleg dveh postnih dni (torek in petek) smo si »naložili« vsakodnevno branje Katekizma, in sicer na začetku kosila. Prebiramo poglavja, ki govorijo o krstu. Zanimivo in koristno.

Naš samostan se je v zadnjih letih »spreminjal« z velikimi koraki (obnovitvena in gradbena dela). V zadnjem času smo malo »počivali«. Zdaj, v času po novem letu, pa smo se lotili še zadnjega večjega dela: dokončanja mansardnih sob nad bogoslovjem (novi del samostana).

Tudi župnija sv. Petra »živi«. Maše (tudi med tednom) so lepo obiskane. Župnik p. Cristian Balint se trudi na obeh področjih: duhovnem in materialnem. V januarju (sobota, 21. 1.) je župnijska Karitas organizirala, sedaj že tradicionalni, dobrodelni koncert. V postnem času ob petkih molimo križev pot. Vsakokrat je povabljen ena izmed skupin. Pride kar veliko ljudi. Pri večernih mašah so nagovori, pa tudi ljudsko petje lepo poteka. Sicer pa ima župnija v načrtu obnovo stare zakristije (na desni strani). V soboto, 1. aprila, so družine romale na Megnore nad Tolminom, kjer so zmolili križev pot in si ogledali muzej na prostem, spomin na prvo svetovno vojno.

Tudi p. Janko Gašparič nas pridno obvešča o življenju na Prežganju (župnija in dom duhovnih vaj) in v Javoru. V postnem času so maše tudi na Trebeljevem, zato mu ob teh nedeljah pomagamo. V Javorju so začeli z obnovo postaj križevega pota, tako da tudi

p. Janko »ne miruje«. Poln je idej in zamisli, kar pomeni, da je še poln moči.

Bolniška župnija? Dani Golavšek zvesto opravlja svoje poslanstvo. Pri pastoralni bolnih mu pomaga br. Vladimir Predikaka (obhajila, pogovori, ministriranje pri maši). Bolnišnica je kraj, kjer se človek sreča z Bogom na »drugačen« način. Ko človek vstopi v ta svet, hitro opazi, da Bog živi, dela čudeže tudi danes, ozdravlja duše in telesa. Na praznik lurške Matere Božje, svetovni dan bolnikov, je bil slovesni pridigar ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore. Slovesnost je bila lepo obiskana.

To je nekaj utrinkov. Velika noč je pred nami. Prazen grob. Za nekatere je bil šok, za druge prevara, za tretje resnica: vstal je in živi. Naj ta resnica odmeva v naši liturgiji, v naših medsebojnih odnosih, pri našem delu, v našem misijonu.

V imenu samostanske skupnosti: p. Andrej Šegula

Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega

Od našega zadnjega poročanja je minilo kar nekaj časa. Bistvenih sprememb ni bilo. Bratje pričujemo po svojih močeh in kolikor nam Duh daje. Naj nanizamo nekaj dogodkov, ki so se zvrstili v Turnišču. Že pred božičem smo hodili po župnijah in spovedovali. P. Franc je imel duhovno obnovo v župniji Dobrovnik. Tokrat so po vaseh pripravili jaslice, ki smo jih tik pred božičem tudi blagoslovili in pripravili kratko razmišljanje o zgodovini in pomenu jaslic. Zdi se mi, da se je s tem župnija zelo lepo pripravila na praznovanje. Božič je minil lepo in mirno – praznovanje smo začeli že popoldne, ko je bila maša v domu za ostarele v Lendavi, kjer je veliko naših župljanov, nadaljevali pa smo z večerno sveto mašo za otroke in polnočnico. Uro pred polnočnico so ljudski pevci prepevali stare adventne pesmi in nas tako uglasili za božično skrivnost. Takoj po praznikih smo imeli trikraljevsko akcijo, ki je doživela zelo lep odziv. Po novem letu sta se v naši cerkvi zvrstila dva po-

membnejša koncerta. Društvo slepih in slabovidnih Pomurja in društvo invalidov je pripravilo lep božični koncert, obogaten z izbrano poezijo in besedami za dušo. Drugi koncert pa je pripravila skupina glasbene šole Grosuplje, ki je pela pri večerni sveti maši in nadaljevala s svojim izvrstnim umetniškim programom. Zadovoljni so odhajali iz Prekmurja – bili so namreč po prekmursko pogoščeni. P. Toni je v tem ponovoletnem času imel kar nekaj predavanj na temo sprejemanja bolezni in o pomenu duhovne dimenzije človeka. V januarju smo pripravili dekanijsko srečanje mladih. Patri smo vodili tudi tridnevno duhovno obnovo v župniji Odranci. Na svetopisemsko nedeljo je bilo srečanje prijateljev Božje besede za soboško škofijo pri sestrah klarisah, kjer je bil osrednji predavatelj p. Toni (ne vem s čim si je to prislužil), ki je razmišljal o pomenu Božje besede, njeni domačnosti in na koncu tudi duhovno odprl evangelijski odlomek. V tem času smo tudi obiskali vse naše farane, ki so po raznih domovih za ostarele, tako doma kot tudi na hrvaškem. Gostili pa smo tudi provincijski dan, ki se lahko pohvali z lepo udeležbo domačih in hrvaških bratov.

P. Andrej se je udeležil duhovnih vaj v Olimju. P. Toni je prevzel skrb za družine in zakonske skupine. Tako je vodil slavljenje za družine v Murski Soboti in prevzel duhovno vodenje dneva, namenjenega zakonskim parom, ki ne morejo imeti otrok. V postnem času pa je imel duhovne vaje za zakonce ter pripravo na zakon v lendavski dekaniji. V tem postnem času smo v župniji organizirali duhovne vaje v vsakdanjem življenju, ki se jih udeležuje lepo število vernikov. Prav tako je ta čas zaznamovan s križevim potom, ki ga molimo vsak petek po obeh svetih mašah ter vsako nedeljo ob 14. uri. Ta križev pot je zelo lepo obiskan, vodijo ga veroukarji in razne skupine. Skupaj z župnijsko Karitas smo pripravili tudi izobraževanje za delo z ljudmi v stiski. Patri smo na voljo za postne nagovore v raznih župnijah. Od ostalih dogodkov naj omenim še koncert Staneta Vidmarja, ki je imel močno pričevanje o svoji poti vere kot uvod v po-

stni čas. Ne smemo pa pozabiti področnega kapitelja, ki je bil konec marca pri nas v Turnišču. Prvi dan v aprilu je župnija z župnijskimi sodelavci poromala v Vipavsko dolino in na Kras ter se ustavila pri naših bratih v Ljubljani. Ta isti dan je bil tudi duhovni kapitelj OFS – sobotni dan smo dopolnili v osrednjem romarskem svetišču v Turnišču.

Velika noč pomeni, da ko se človeku zdi, da je vse zaprto in ni več nobene možnosti, pride Božja milost, ki odpre vrata vere, upanja in življenja.

Želimo vam lepe in vesele velikonočne praznike!

p. Toni

IZ VZGOJNIH USTANOV

Romanje ponoviciata v Međugorje

Letošnje silvestrovanje je bilo drugačno, saj smo se bogoslovci skupaj z magistrom odločili, da se pridružimo skupini romarjev na romanje v Međugorje.

Po več urni vožnji smo prispeli na kraj romanja, ker smo se namestili. Sledil je molitveni program in sv. maša. Naslednji dan smo se povzpeli na Križevac in si ogledali tudi Majčino selo, kjer so se nam predstavili s skupino mladih fantov, ki so zašli na kriva pota zaradi alkohola, kockanja, ... Na silvestrski večer smo z verniki dočakali novo leto 2017 v cerkvi in sicer v molitvi ter v slavljenju. Prav posebno doživetje je bilo začeti novo leto pri sveti maši. Prav čutiš lahko, kako se Božja milost spušča iz nebes na Božje otroke.

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi ki prebirate te vrstice,

zadnji dnevi pred veliko nočjo in pred mojim odhodom na počitnice so polni dogodkov, tudi zato, ker smo imeli počitnice za novo leto. Nauriz in otroci niso imeli šole. A o tem na koncu pisanja. Trenutno se po dveh dneh zopet vozim v vlaku, nekje 150 km je že za mano in pred mano še 200. Včeraj sem imel duhovno obnovo pri sestrah klarisah in danes zgodaj zjutraj še mašo z nagovorom ter hiter zajtrk, potem pa hop na vlak in domov, da pripravim vse na cvetno nedeljo, ko se zbere mladina na srečanju in sodelujemo tudi z našo skupino Samuel.

Tako, sedaj pa lepo po vrsti od zadnjega pisanja. Za novo leto smo imeli naša tradicionalna srečanja z Luterani. Najprej smo jih obiskali mi, potem so oni prišli k nam. Veliko pesmi, nastopov in iger ter obvezno obdarovanje otrok. Po srečanjih smo

imeli v načrtu dvodnevne duhovne vaje s sosednjo župnijo, kjer se tradicionalno zbere vsaj 30 otrok in gremo, s pesmijo in Miklavžem, obiskat dom starejših občanov. Pa smo imeli tako slabo vreme, beri sneg in veter, da so bile vse ceste iz mesta zaprte in smo ostali doma.

V tednu molitve za edinost kristjanov nas je obiskal generalni asistent p. Jacek. Pripravili smo molitveno srečanje in povabili vse, ki verujejo v Jezusa in se imajo za Kristjane. Zbrali so se mnogi in je bila naša cerkev skoraj premajhna. Molili smo za edinost, sodelovaje in blagoslov Kazahstana. Na žalost so manjkali le predstavniki Pravoslavne cerkve. V tem tednu smo imeli še naš redni kapi-telj in se dogovorili za »budget« za naslednje leto. Čakamo na dokončno ureditev papirjev župnije, kar se tiče lastništva in zgradb. Potem bomo lahko pristopili k sanaciji greznice in nad njo stoječe garaže, mogoče uspemo predstaviti tudi peč oz. jo zamenjati. Istočasno pa bi želeli urediti vse, da bi poleg stavbe, v kateri živimo in nima niti temeljev, lahko postavili majhen samostan, ki bi imel tudi kapelo, da se nebi zbirali k molitvi kar za mizo v kuhinji ob vonju kavice in ostalih dobrot. Ostali predlogi, kot je gradnja centra za dialog, se počasi postavljajo na drugi tir in bo potrebno na novo osmisлити in postaviti našo prisotnost tu v srednji Aziji. Poleg duhovne oskrbe župnije, v kateri živimo, deluje zelo dobro glasbena šola, ki bi jo brat Roberto rad razširili še na druge inštrumente (poleg klavirja in orgel). Mnogi prihajajo na tečaje angleščine, v zadnjem času pa imamo veliko dela s spovedovanjem, predvsem sester. Kot je v navadi, smo obiskali tudi škofa, ki nas je povabil na pogovor in kosilo, ki ni minilo brez obveznega sladole-da pri minus 15 zunaj. Na žalost pa tokrat nismo obiskali nuncija, ker ga ni bilo doma. Prav tako pa smo zaradi slabega vremena morali odpovedati obisk sester Franciškank v Kamišinki. Tam so se- stre takoj po božiču odprle drugo hišo v Kazahstano, zato smo jih želeli malo presenetiti in duhovno podpreti. Kot že rečeno, nam je, tudi tokrat, štrene pomešalo slabo vreme in zaprta cesta.

Cel februar sem nadomeščal duhovnika v Kamišniki. Na srečo se je vreme popravilo in sem lahko potoval do njih vsak konec tedna. Verjetno se je veter umiril, ker mu je postalo premrzlo, saj so se temperature spustile do -30, včasih celo do -43. Tako da sploh nisem pomišljal, ko sem videl ljudi ob cesti in jim ponudil prevoz. So se čudili, ker nisem hotel denarja, tukaj se namreč navadno plača šoferju, ki te pobere.

V našem vrtcu, ki ima po novem tudi stranišče in ni potrebno hoditi ven na ulico, in celo tuš kabino, saj smo uspeli urediti vodovod, so otroci pripravili dve predstavi. Prvo »Jelko« so pripravili za novo leto ter nanjo povabili starše in dedka Mraza, da bi jim razdal darila. Drugo predstavo pa so pripravili za 8. marec, ko so mamicam podarili tudi rože. Vse to je potekalo pod vodstvom s. Pavline, ki nas je potem zapustila in odšla v Šortandi, od koder je prišla k nam s. Eva.

21. 3. se začne novo leto – Nauriz – in otroci imajo 10 dni počitnic. Izkoristili smo jih za mnogo aktivnosti. Najprej smo imeli srečanje na škofijski ravni za skupino Samuel, skupino ki pripravlja mlade animatorje za župnijske in škofijske aktivnosti. Tokrat smo poleg redne priprave imeli tudi pripravo na cvetno nedeljo, ko bomo pomagali na dvodnevem srečanju škofijske mladine. Istočasno smo (br. Pavel) v tednu zaščite (nerojenega) življe-

nja organizirali seminar, ki je letos imel naslov »očetovstvo«. Zbralo se je prek 40 ljudi. Kar nekaj je bilo prisotnih družin, tako, da se je organiziralo tudi varstvo otrok. Po tem srečanju smo poslali br. Pavla na Irsko, saj je imel duhovno obnovo v župniji, ki jo vodijo naši bratje. Sam pa sem s sestrami imel še dvodnevne duhovne vaje za otroke. Prejšnji teden sem imel duhovno obnovo – mini misijon v župniji sv. Antona Kokšetau, kjer so pred kratkim s pomočjo br. Roberta dobili relikvije sv. Antona. To je ena večjih župnij v škofiji. Imel sem pridige pri mašah, srečanja za zakonske pare, mladino in otroke. Bilo je naporno, a lepo. V maju bo v tej župniji novomašniško posvečenje diakona Aleka, ki sicer prihaja iz te dekanije. To bo že drugo posvečenje v zadnjih dveh letih. Na žalost bo potem malo zatišja. Saj so seminaristi le v prvih letnikih. V škofiji bo tako 5 domačih duhovnikov. Na žalost je pred tremi leti izstopil eden, ki je imel pravoslavne korenine.

Zaradi slabega vremena sem v Kokšetau potoval 300 km na vlaku. Domov sem se vrnil pozno zvečer. V ponedeljek sem zjutraj maševal doma in po kosilu odhitel nazaj na vlak in v Pavlodar k sestram Klarisam in Frančiškankam. Pri klarisah se je ena čez praznike vrnila iz šole, ki jo obiskuje na Poljskem, druga pa je še na duhovnih vajah in urejanju vize. Že nekaj časa pa gradnjo novega samostana zanje vodi tamkajšnji župnik Jan, ki mu je težko gledati v oči, saj je visok skoraj 210 cm. Trenutno so samo 3 Klarise v samostanu, ker sta se dve starejši vrnili in je prišla samo ena mlajša. Upajo, da jih bo sedaj, ko jim ni treba več nadzirati gradnje in se lahko bolj posvečajo svoji osnovni obveznosti – molitvi, Bog blagoslovil z novimi poklici, saj bo v novem samostanu 20 mest za sestre in kandidatke. Kljub temu, da jih je manj, pa sestre ne pozabljajo na svojo obljubo in pridno molijo za našo provinco in nove poklice.

Poslovali sme se tudi od s. Kataržine, usmiljenke, ki je prišla v Kazahstan skoraj takrat kot jaz. Imenovali so jo za predstojnico samostana na Poljskem v Poznanju. Okoličani jo bodo najbolj pogrešali,

saj je vsem pomagala kot medicinska sestra. Nikoli ni nikomur odrekla pomoči. Še ob 4 zjutraj, preden sem jo odpeljal s polnim kombijem ljudi na letališče, je dvema preverila pritisk in sladkor v krvi. Sedaj čakamo na novo sestro, že četrto v zadnjem letu.

Ko pridem domov, bom imel mašo še v župniji, ker je br. Pavel šel v Karagando za 3 dni na predavanje v semenišču. Jutri zjutraj imamo kot vsak četrtek mašo pri sestrah Matere Tereze in verjetno pridejo na spoved sestre Frančiškanke Brezmadežne (ki so vse Filipinke). Vmes moram najti nov pralni stroj, saj se je stari pokvaril in se ga ne da več popraviti.

Konec tedna bo srečanje za mladino iz škofije. V ponedeljek imamo kapitelj in po njem gremo skupaj s sestro na križev pot v Malinovko. Molili bomo po mestnih ulicah od muzeja, ki stoji na mestu koncentracijskega taborišča za ženske, do župnijske cerkve. Na njem se nam bo pridružil tudi škof, ki bo nato vodil tudi mašo.

Krizmena maša bo v torek, da se dekani lahko pravočasno vrnejo domov. Eden od njih bo potoval 800 km. Sledijo priprave na tridnevje in pakiranje kovčka. Na velikonočni ponedeljek pa zgodaj zjutraj na letalo in proti Sloveniji. Tako da, če sem kaj izpustil, boste izvedeli doma.

Blagoslovljeno veliko noč in veliko ognja vstalega v srcu, da bi gorelo in svetilo, vam želijo bratje iz Kazahstana.

br. Miha

Danska - København

Spoštovani bralci Sporočil, lep sončen in topel pozdrav iz Kopenhagna. Da, prav ste slišali. Tudi ta lepa dežela na severu se zna kdaj tudi malo otopliti. Hvala Bogu, da je pomlad našla pot tudi v naše kraje.

Kot ste verjetno slišali in iz obvestil prebrali, sva s p. Tomislavom Cvetkom iz Hrvaške od februarja letos začela misijonsko poslanstvo na Danskem. Najina prva naloga je naučiti se najprej Danski jezik, ki je vse prej kot lahek. Za pokušino sem vam priložil članek iz časopisa, ki govori o začetku naše prisotnosti v Kopenhagnu. Namreč, na svečnico smo bratje minoriti ponovno začeli z našo navzočnostjo na Danskem. Sveto mašo je v navzočnosti slovenskega provinciala p. Milana Kosa, hrvaškega provinciala p. Josipa Blaževića, bratov minoritov iz Švedske in generalnega vikarja tukajšnje škofije daroval generalni asistent p. Miljenka Honti. Kaj več pa si lahko preberete v priloženem članku.

Jaz bi vam želel tokrat podati nekaj osnovnih informacij o verskem življenju v deželi, za katero je značilna visoka stopnja sekularizacije, ki se žal kaže na vseh področjih družbe.

Danska ima okrog 37.000 katoličanov, 80 duhovnikov in diaconov in približno 200 redovnic. Večina duhovnikov, redovnikov in redovnic je iz drugih držav. Katoliška Cerkev na Danskem je samostojna škofija od leta 1953 in ima svoj sedež v Kopenhagnu. Na teritoriju škofije je 47 župnij in se večinoma nahajajo v večjih in srednje velikih mestih. V večini župnij domačini sestavljajo večino, vendar je etnična raznolikost na splošno zelo velika, zato je pastoralna oskrba v župnijah tudi v drugih jezikih. Velik poudarek je tudi na

ekumenskem dialogu z drugimi verstvi, zlasti z evangeličansko luteransko Cerkvijo.

V naših dveh župnijah, ki jih bomo drugo leto prevzeli, se bogoslužje vrši še v angleškem, francoskem in hrvaškem jeziku. Čeprav je na Danskem tudi kar nekaj Slovencev, pa zgleda, da so ti Boga boječi in redko kdaj kakšnega srečaš pri maši. Upam, da mi jih bo uspelo poiskati.

Danska ima 5,3 milijona prebivalcev. Glavno mesto je Kopenhagen z 1,3 milijona prebivalcev. Je najstarejša in najmanjša nordijska država, ki se nahaja v

Franciskanerne atter på dansk jord

Konventualer danner kloster i Jesu Hjerter-Center i København.

Tekst & foto: Niels Messerschmidt

BISPEDØMMET Fra 1. februar i år skal vi vænne os til navnene på to nye ordenspræster i bispeddømmet – pater Tomaz Majcen og pater Tomislav Cvetko, begge franciskanere (konventualer, OMFConv) og begge fra Østeuropa. De bor for tiden hos redemptoristerne på Amager, men vil om kort tid – når den indflytningstekniske tilladelse foreligger fra Københavns kommune – flytte til deres kloster i det nye Jesu Hjerter-Center i Stenosgade på Vesterbro. Efter en indkøringsperiode er det planen, at de skal overtage det pastorale ansvar for betjeningen af de københavnske menigheder Jesu Hjerter Kirke og Sakramentskirken.

Der er tale om to erfarne præster, som i de kommende år skal virke i København. Tomaz Majcen (42 år og fra Slovenien) har siddet i ledelsen af sin provins som ansvarlig for økonomien, været foresat i et komunitet og har også hjulpet til i en menighed. Tomislav Cvetko (52 år og fra Kroatien) har været sognepræst i tyve år og også leder af et ordenshus, foruden at han har været ansvarlig for kald og arbejdet med evangelisering i sin provins. Begge har afsluttet en fire måneder lang missionsuddannelse i Belgien med fokus på inkulturation, integration, nyevangelisering og ökumeni. Forinden har de arbejdet i hhv. England og Canada og er derfor engelsktalende.

Et ønske blev opfyldt

Tilbage i foråret 2016 fik biskop Czesław Kozon en henvendelse fra konventual-franciskanerne, en gren af den såkaldte Første Orden eller gråbrødrene, som de normalt er kendt som herhjemme. Ordenens generalledelse meddelte, at de gerne vil være repræsenteret i Danmark.

Gråbrødrene havde i det 13. århundrede, da de var flest i Danmark, mere end 300 brodre fordelt på 26 klostre. Ordenen måtte forlade landet efter reformationen; men man kan tale om en 'franciskansk tilbagekomst' efter religionsfriheden i 1849, og de seneste 92 år har mere end 30 konventualer-franciskanere fra hhv. Polen, Holland, Belgien og Tjekkoslovakiet boet og arbejdet her i landet. Ikke kun på Lolland og Falster (hvor tre brodre fra den belgisk-hollandske provins ankom til Maribo i 1907

Fra venstre pater Tomaz Majcen fra Slovenien, generalvikar Niels Engelbrecht og pater Tomislav Cvetko fra Kroatien.

og grundlagde et kloster), men også en overgang i Sønderjylland, hvor de var med til at grundlægge flere menigheder.

I 1993 kom også nogle gråbrødre fra USA, heriblandt to danskere, til Roskilde (og senere kom én dansker fra Assisi), hvor de oprettede et kloster og i en årrække betjente Sct. Laurentii-sogn udover at udføre andre opgaver for bispeddømmet (fx Sct. Andreas Bibliotek, DUK, ungdomsmesse, lejre på Øm-borgen og opgaven som studenterpræst).

Generalvikar Niels Engelbrecht skriver i det seneste nummer af sognebladet for Sankt Ansgars, Sakraments og Jesu Hjerter Kirke, at med henvendelsen "fik man pludseligt opfyldt et ønske i bispeddømmet, som man egentlig havde opgivet, nemlig at kunne overdrage Jesu Hjerter-Centret i Stenosgade til et ordenskommunitet, der kunne tage over efter jesuitterne", og "samtidig var det klart, at én menighed ville være for lidt til de to præster, og at de med held kunne overtage det pastorale ansvar for Sakramentskirken samtidig".

Varm velkomst

På dagen, hvor to franciskanere officielt ankom til bispeddømmet, var de ledsaget af deres respektive provinsministre fra Kroatien og Slovenien. Også franciskanernes generalkurie ved Santi Apostoli i Rom var repræsenteret ved generalassistent pater Miljenko Hontić OFMConv, ligesom de seks gråbrødre fra komunitetet i Jönköping, Sverige, havde taget turen over Sundet for at byde de to medbrødre velkommen.

Pater Miljenko var hovedcelebrant, da den 11 mand store delegation sammen med generalvikar Niels Engelbrecht fejrede messe i Jesu Hjerter Kirke. Efter messen bød generalvikaren *Fortsettes side 3* ►

Skandinaviji. Znana je tudi po Vikingih. Pred njimi so od 9. stoletja do sredine 11. stoletja trepetali na vseh zahodnoevropskih obalah. Ta, nekoč "barbarska" dežela, pa je skozi zgodovino postala država, ki ima danes eno izmed najbolj urejenih socialnih varstev v Evropski uniji in tudi veliko naravnih in kulturnih lepot in znamenitosti. Ne bo vam žal, če si jo boste dodali na seznam vaših potovalnih destinacij.

Danska je bila krščanska dežela vse od leta 965, ko so bili vsi prebivalci tako rekoč katoličani. Vse pa se je spremenilo leta 1536, ko je kralj uzakonil luteransko vero in prepovedal katoliško. S podpisom ustave 1849 in svobode veroizpovedi se je katoliška Cerkev ponovno vrnila na Dansko. Danes smo katoličani v manjšini, saj nas je približno za 1 %. Večina, 82 % prebivalstva so člani Evangeličanske luteranske Cerkve, približno 4 % prebivalstva pa so islamske veroizpovedi. Hvala Bogu se število katoličanov povečuje in je upanje za nas, ki smo prišli sem, da bi bili pričevalci evangeljskega življenja po vzoru sv. Frančiška.

V tem času, ko s p. Tomislavom nimava posebnih zadolžitev v župniji, pa z veseljem priskočiva na po-

moč, ko je potrebno imeti mašo v angleščini ali hrvaščini. Tako bova na cvetno nedeljo pomagala spovedovati hrvaške vernike, na veliko noč pa sva prevzela mašo za angleško govorečo skupnost v Kopenhagenu.

V tem času, ko pišem ta članek, nama je generalni vikar sporočil veselo novico, da se lahko preseliva v nove prostore, saj so prišla vsa potrebna dovoljenja. Tako da v naslednji številki Sporočil kaj več o najinem življenju tukaj.

Želim vam blagoslovljene in lepo doživete velikonočne praznike, polne vere, upanja in ljubezni. Naj vam osrečujoča zavest Kristusove zmage nad smrtjo vlije novega upanja in poguma za jutrišnji dan.

p. Tomaž Majcen

ODMEVI

Božično-novoletno srečanje

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju je 2. januarja 2017 potekalo tradicionalno božično-novoletno srečanje za brate minorite in njihove ožje sorodnike. Tokratno je bilo že 45. po vrsti.

Po slovesni sv. maši, ki jo je vodil prov. minister p. Milan Kos ob somaševanju večine patrov iz minoritske province, je sledilo srečanje v refektoriju

samostana. Pri slavnostnem kosilu nas je provincial seznanil z življenjem province v preteklem letu ter napovedal važnejše dogodke za leto, ki je pred nami. Srečanje so s pestrim programom obogatili sorodniki p. Mateia Sentesa iz Romunije.

Letno srečanje prov. vodstva z gvardijani

Vsakoletno srečanje prov. defintorija z gvardijani in predstojnikom filialne hiše je potekalo 23. in 24. januarja v 2017 v minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju. Srečanje je bilo namenjeno refleksiji redovnega življenja v preteklem letu, predvsem s pogledom, kako bratje v samostanih, cerkvah in romarskih ter turističnih krajih sprejemamo vse, ki prihajajo k nam ter kako pristopamo k romarski in bolniški pastorali. Odprtost do vseh in čas za vsakega mora biti naše vodilo.

Ponovna prisotnost na Danskem

Na praznik Jezusovega darovanja v templju in dan posvečenega življenja smo bratje minoriti ponovno začeli z našo navzočnostjo na Danskem. P. Tomaž Majcen iz Slovenije in p. Tomislav Cvetko iz Hrvaške začenjata misijonsko poslanstvo v Kopenhagnu.

Sveto mašo je ob tej priložnosti ob somaševanju provincialov iz Slovenije in Hrvaške, bratov iz Švedske in generalnega vikarja tamkajšnje škofije vodil generalni asistent p. Miljenko Hontić. V priložnostnem nagovoru je poudaril pomembnost darovanja v redovniškem življenju in še posebej bratov, ki želijo biti pričevalci evangeljskega življenja po vzoru sv. Frančiška v misijonskih področjih, kamor spada tudi Danska.

Provincialni dan

Letošnji provincialni dan smo bratje minoriti obhajali na slovenski kulturni praznik, 8. februarja 2017, v minoritskem samostanu sv. Antona Padovanskega v Turnišču. Pridružil se nam je tudi prov. minister p. Josip Blažević z nekaj brati iz Zagreba.

Srečanje smo začeli z adoracijo pred Najsvetejšim v župnijski in romarski cerkvi. Predavatelj p. Ljudevit Maračić iz Zagreba nam je spregovoril o zgodovini Reda v 16. stoletju ter nekaterih poznejših dogodkih povezanih predvsem z delitvijo Reda.

Duhovne vaje

Bratje naj se udeležijo letnih duhovnih vaj... Spodbuda v Konstitucijah bratov minoritov je hkrati odgovornost vsakega brata za lastno duhovno življenje. Vodstvo duhovnih vaj za brate je v letu 2017 prevzel p. Janez Kmetec. Prva skupina je od 19. do 24. februarja opravljala duhovne vaje v minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju.

Podelitev diplome

Na Tomaževi proslavi, ki je bila 6. marca 2017 v Ljubljani, je p. Andrej M. Sodler prejel diplomu ob uspešno zaključenem študiju na Teološki fakulteti v Ljubljani. Čestitamo!

Srečanje definitorijev

Letno srečanje definitorijev dveh sosednjih provinc je letos potekalo v Zagrebu, 30. marca 2017. Srečanje smo posvetili načrtovanju skupnih aktivnosti v tem letu.

IN NAJ MOLIJO ZA RAJNE

+ Viktor Feguš

Vsaka zgodba ima svoj konec. Srečen konec, žalosten konec, smiseln ali nesmiseln konec, konec, ki je lep, bogat, ali konec, ki vse zaokroži v celoto. Zgodba se mora končati, da bi bila zgodba.

In vsaka zgodba ima začetek.

Zgodba našega ateka se je začela poleti 1942. V času druge velike vojne je sredi Haloz privekal na svet mami Elizabeti in očetu Konradu. Pred njim so za vrvež v stari hiški skrbeli najstarejša Katarina ter bratje Konrad, Jakob, Franc in Maks. Kmalu za njim pa še najmlajša Marija. Otroštvo je ob vseh radostih in zadolžitvah hitro minilo, zamenjala ga je mladost, čas vojaščine in iskanja prve zaposlitve. Ker pa razmere v domovini niso bile rožnate, je odšel na tuje, v Nemčijo. Tam si je poiskal delo, se izobrazil za strugarja kovine in se družil z drugimi Slovenci, ki so ubrali isto pot. Bil je nekega nedeljskega popoldneva leta 1968 in stvari so se začele zapletati. Kakšna bi bila zgod-

ba brez zapleta? Vsaka dobra ga mora imeti. Tako tudi zgodba našega ateka. Spoznal je svojo družico Silvo, ljubezen svojega življenja. Kmalu sta se poročila in svetu podarila novo generacijo. Rodil se je Andrej, za njim je prišla Natalija, po desetletju, ko se je mlada družina že preselila v Slovenijo, pa še najmlajši, Matjaž. Osemdeseta so bila naporna. Zgraditi je bilo treba hišo, odpreti obrt in z njo v času gospodarske krize preživeti družino. Vsega tega se je ati lotil zavzeto in vestno. Ko smo dobili svojo državo, je šlo lažje. V desetletjih, ki so sledila, smo otroci ubrali svoje poti, ati pa je počasi prešel v jesen svojega življenja. Ta bi lahko trajala še mnogo let, a jo je prekinila bolezen. Naselila se je v kosti in ni je bilo moč premagati. In tu se njegova zgodba konča. Vsaka zgodba ima svoj konec, sicer ni zgodba. Bog je to tako ustvaril.

In vendar. Kar smo slišali do zdaj, je le del zgodbe. Nekaj skupaj nametanih besed še ne naredi romana, nekaj biografskih podatkov pa ne življenja. Če želimo človeka spoznati, ne vprašamo po njegovi višini, teži in po tem, koliko ima pod palcem. Vprašamo, kaj rad počne, kaj mu je všeč, katere vrednote so mu blizu, kaj pričara nasmeh in kdaj se utrne solza. Vprašamo po njegovem značaju, po bistvenih potezah njegove osebnosti.

Naš ati je bil zanesljiv. Kar je obljubil, je naredil, to sem doživljal dan za dnem. Za nas, otroke, je bil skala. Bil je miroljuben. Z modrostjo srca se je trudil gladiti spore. Bil je potrpežljiv. Bременa je prenašal brez nepotrebnega stokanja. Stisnil je zobe in šel naprej. Bil je ponižen. Ne spomnim se, da bi se kdaj ponašal ali postavljaj nad druge. Negotovo in z obzirom do drugih si je vzela, kar mu je tako ali tako pripadalo. Bil je pošten. Ni prenesel, da bi kdorkoli zaradi njega bil oškodovan, raje je delal sebi v škodo. Morda ga po tej lastnosti pozna še največ ljudi. Kolikokrat sem slišal: »Viktor, on je pa res pošten.«

Naš ati pa ni bil brez napak. Kakor vsak človek je

trpel pod bremenom tistega dela lastne narave, ki nam greni življenje. Nekaj prejle naštetih kreposti ni vedno imelo pristnega izvora. Zgodilo se je, da ponižnost ni zmeraj koreninila v njegovi plemenitosti, ampak v občutku manjvrednosti, s katerim se je spopadal vse življenje. Podobno tista plat poštenosti, kjer je delal sebi v škodo, ker se ni imel za vrednega, ker je druge imel za nekaj več. In bil je črnogled. »Iz tega ne bo nič,« mi je ničkolikokrat rekel, ko sem se lotil pomembnih podvigov. Ko bi ga bil poslušal, ne bi postal filmski ustvarjalec. A kako bi ga mogel poslušati, ko pa je, še preden so njegove duhamorne besede izzvenele, naredil vse, kar sem ga prosil, in me podpiral pri vseh mojih načrtih. Kot dober strugar mi je izdeloval snemalne pripomočke, me vozil naokrog in potrpežljivo čakal, da sem lahko posnel svoje. Nekoč je celo igral v filmu! Ne, njegova fraza »Iz tega ne bo nič«, me ni mogla prepričati, saj je iz njega vela globoka ljubezen, ljubezen, ki je preseгла vso njegovo črnogledost.

Njegova najpomembnejša lastnost. Naš ati ljubi.

Kljub temu, da sem njegovo ljubezen čutil skozi vse življenje, se je najbolj izkazala v tednih, preden nas je zapustil. Bolezen ga je spremenila. Primorala ga je, da se je spopadel z občutkom manjvrednosti, s črnogledostjo, s tesnobo in strahovi. Če je prej le s težavo sprejel pomoč, saj ni želel nikomur ostati dolžen, se je sedaj prepustil vsem, ki so ga negovali. Če je prej strahoma sprejemal svojo minljivost, se je vanj naselil mir, ki ga lahko prinese samo sprava z Bogom in popolno sprejetje njegove milosti. V njegovih očeh je sijala nežna dobrotljivost, ko je z utrujenim glasom, čisto počasi, izrekal: »Hvala.« Izgubljali smo ga, on pa nam je z vsakim pomikom k večnosti puščal več in več ljubezni.

V zadnjih tednih sem od njega prejel enega največjih darov. S svojo držo mi je pokazal, da smrt ni nekaj, kar bi se nemarno odrivalo na področje grozljivega, nezaželenega in tujega, kot je v navadi

v potrošniški družbi. Smrt je z vsem trpljenjem, po katerem se najavlja, lepa. Lepota pač ni v odsotnosti muk, ampak se kali v bolečini. Smrt me v svoji lepoti gane, kadar v njeni vrzeli srečam Boga, ki nam je najbližje takrat, ko trpimo. Njena lepota zasije, ker more Bog še tako grozne reči preoblikovati v nekaj dobrega. Takrat lahko izrečem skupaj s sv. Frančiškom: »Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti.« Kadar se pokojni prepusti Božji milosti, takrat smrt ne pomeni konca, ampak podari naše novo rojstvo v Božjo ljubezen, ki smo ga prejeli s krstom. Takšna smrt ovrednoti vse življenje. Njena lepota pa zasije še bolj, kadar je pokojni obdan z ljudmi, ki ga ljubijo in sprejemajo njegovo ljubezen.

Predem je zaspal, je ati dvignil svoj pogled in se zazrl v daljavo. Ne vemo, kaj je videl. Na njegov obraz sta se naselila milina in smehljaj. Pogled je trajal dugo. Nato ga je povetil in izdihnil. Ura je bila enajst zvečer in njegova zgodba se je končala.

Vsaka zgodba ima svoj konec. Mora ga imeti, da bi bila zgodba. Bil je dober konec, poln Božje milosti. Sedaj živi naprej, pri Bogu. To, novo življenje, ne bo več zgodba, saj se nikoli ne bo končalo.

Ati, hvala ti za vse! Hvala ti, da si nas spremljal, hvala, da si naš priprošnjik v nebesih.

Hvala pa tudi vsem vam, ki ste mu v zadnjih tednih stali ob strani in skrbeli zanj. Hvala domačim, teti Katici, stricu Maksu in teti Miciki, stricu Francu, hvala vam, teta Micka, teta Gelica, pa vama, Manica in Aleksander, in vsem drugim, ki ste ga obiskovali in pomagali na vse mogoče načine. Hvala vam, teta Majda, za vso pomoč, nasvete in molitve. In vsem vam iz primorske žlahte. Posebej hvala tebi, Marjana Lozinšek, ki si ga negovala, in tebi, Natalija Janžekovič Kukovec, ki si vseskozi stala ob strani in pomagala v najtežjih trenutkih.

SAMOSTAN ŽUPNIJA	ŠTEVILO VERNIKOV	NEDELJNIKI	KRSTI	POROKE	POGREBI	OBHAJILA	PRVOOB- HAJANCI	BIRMANCI	MINISTRANTI
Ptuj - sv. Peter in Pavel	3500	510	21	8	43	38000	25	27	18
Ptuj - sv. Jurij	3600	272	32	12	42	21000	23	15	10
Ptuj - sv. Ožbalt	7000	350	39	5	61	28000	37	42	10
Dornava	2000	305	20	6	17	17800	25	38	7
Videm	4800	446	33	7	49	28000	41		22
Sveta Trojica - Podlehnik	1900	120	16	3	23	11000	12	23	7
Ptujska Gora	970	360	27	12	9	22000	11		12
Olimje	545	157	18	15	7	11500	8	6	9
Ljubljana - sv. Peter	7000	328	23	1	30	26000	17		16
Bolniška župnija	2500	25	15			8000			
Javor	400	95	3		2	2600			6
Prežganje	850	120	2		7	3550			6
Piran		28	2	1		7500			
Turnišče	4090	1250	39	8	46	76700	34	55	15

SAMOSTAN ŽUPNIJA	KARITAS	PEVSKI ZBOR			OFS	ZAKONCI		TISK			OSTALE SKUPINE
		otroški	mladinski	odrasli		skupine	pari	Družina	Ognjišče	Mohorjeve	
Ptuj - sv. Peter in Pavel	24	12		25	14	2	13	7	25		molitvena: 30
Ptuj - sv. Jurij	25	12	48	45	10	1	6				biblična
Ptuj - sv. Ožbalt	16			12	22	1	8	27	35	1	vera in luč
Dornava	7	28		22	15			10	35	3	biblična: 6; molitvena: 5
Videm	18	32	14	36	21	2	11	26	25	3	biblična: 10; molitvena: 42
Sv. Trojica - Podlehnik	8				2	1	5	2	2	2	biblična, molitvena
Ptujska Gora	16	22		37		1	6	15	35		
Olimje	12	5		20		1	5	11	29	2	molitvena: 60
Ljubljana - sv. Peter	10	28	10	30		2	16	8	10	7	biblična, molitvena, skup. za ženske
Bolniška župnija								100	120		molitvena
Javor		10		17				5	11	2	
Prežganje		15		15				10	18	1	
Piran					19			2	5	1	
Turnišče	18	18		25		1	4	55	220	5	biblična: 20; molitvena: 17

Vsem želimo blagoslovljene velikonočne praznike!

Bratje minoriti